

Λ. ΛΥΜΠΕΡΗ - ΕΠ. ΚΑΦΕΝΤΖΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΑΞΙΣ **ΤΡΙΤΗ**
ΤΕΥΧΟΣ Α!

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
690

ΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

Επισημοποιηθηκε απο το Ινστιτουτο Εκδοσεικης Πολιτικης
ΑΘΗΝΑΙ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ - ΘΕΣ/ΝΤ/Π. ΑΙΟΥ ΜΗΝΑ 10

69 TAB
Λ. ΛΥΜΠΕΡΗ & ΕΠ. ΚΑΦΕΝΤΖΗ

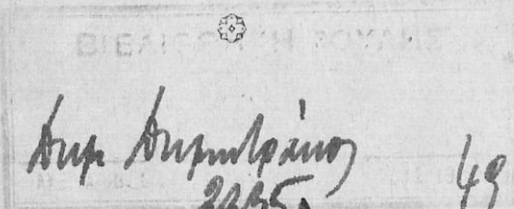
Γυμνάσιο (2) Κασσινός (Εο)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΕΥΧΟΣ Α'
(Μυθικοί χρόνοι)

Περιέχον την ύλην του 'Αναλυτικοῦ προγράμματος διὰ τὴν Γ' τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου ἢ τὴν ὕλην τοῦ πρώτου ἔτους συνδιδασκαλίας διὰ τὰς συνδιδασκομένας Γ' καὶ Δ' τάξεις.

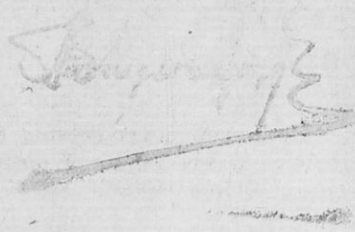
ΕΚΔΟΣΙΣ Α'

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ — ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ 10

002
ΚΛΕ
ΕΤΕΑ
690

Κάθε αντίτυπο πρέπει να έχει την υπογραφή του συγγραφέα.

PRINTED IN GREECE
ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ἡ χώρα πού κατοικοῦμε σήμερα λέγεται Ἑλλάδα κ' ἐμεῖς λεγόμαστε Ἕλληνες. Ὡστε πατρίδα τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς ἀρχαιότερες καὶ ὠραιότερες χώρες τοῦ κόσμου. Στὰ παλιὰ μάλιστα χρόνια ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅση εἶναι σήμερα. Ἕλληνες κατοικοῦσαν χιλιάδες χρόνια καὶ σὲ πολλές ἄλλες Ἑλληνικὲς χώρες πού σήμερα δὲν ἀνήκουν στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἕλληνες πού ἔζησαν πρὶν γεννηθῆ ὁ Χριστὸς λέγονται ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔζησαν στὸν ἴδιο τόπο πού ζοῦμε κ' ἐμεῖς σήμερα. Οἱ πρόγονοί μας, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν ἄνθρωποι ἐξυπνοί, δυνατοὶ καὶ ὠραῖοι.

Ἔφτιαχναν ὠραίους ναοὺς, ὁμορφα ἀγάλματα, γυμναστήρια πού γύμναζαν τὸ σῶμα τους, κομψὰ πηλινὰ ἀγγεῖα καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα, πού τὰ θαύμαζε τότε ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλὰ καὶ σήμερα πολλοὶ ξένοι ἔρχονται στὴν πατρίδα μας γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν τὰ ὠραῖα ἔργα τῶν προγόνων μας, γιὰτὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σώζονται ἀκόμη καὶ βρίσκονται στὰ διάφορα Μουσεῖα τῆς πατρίδας μας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ γράμματα καὶ τίς ἐπιστῆμὲς καὶ ἐβγαλὰν μεγάλους καὶ σοφοὺς ἄνδρες ὅπως τὸ Σωκράτη καὶ τὸν Πλάτωνα.

Οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν περισσότερο πολιτισμένοι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ γι' αὐτὸ ὅσους δὲν ἦταν Ἕλληνες τοὺς ἔλεγον βαρβάρους.

Οἱ Ἕλληνες πού ἐζησαν πρὶν γεννηθῆ ὁ Χριστὸς δὲν πίστευαν σὲ ἓνα Θεό, ὅπως πιστεύομε ἐμεῖς σήμερα. Πίστευαν καὶ λάτρευαν πολλοὺς θεοὺς.

Πίστευαν πῶς οἱ 12 κυριώτεροι ἀπ' αὐτοὺς κατοικοῦσαν στὸν Ὁλυμπε μέσα σὲ μαρμάρινα κι ὀλόχρυσα παλάτια πού ἦταν στὴν ψηλότερη κορυφή του.

Γι' αὐτὸ οἱ θεοὶ αὐτοὶ λέγονταν Ὁλύμπιοι θεοί. Ἔτρωγαν ἓνα φαγητὸ πού λεγόταν ἀμβροσία καὶ ἔπιναν ἓνα ποτὸ πού λεγόταν νέκταρ. Ἦταν 6 θεοὶ καὶ 6 θεές, οἱ ἐξῆς:

1) Ὁ Δίας. Ὁ ἀνώτερος ἀπ' ὅλους, ὁ βασιλιὰς καὶ πατέρας ὅλων τῶν θεῶν καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ βασιλιὰς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πού ὅταν θυμῶνε, ἔκανε τὴ γῆ νὰ τρέμη.

Αὐτὸς χάριζε εὐτυχία στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους καὶ τιμωροῦσε τοὺς κακοὺς μὲ τὸν κεραυνό του.

2) Ὁ Ποσειδῶνας. Ἀδερφὸς τοῦ Δία καὶ θεὸς τῆς θάλασσας, πού κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μεγάλη τρίαινα.

3) Ὁ Ἀπόλλωνας. Ὁ ὠραιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς μουσικῆς. Κρατοῦσε στὰ χέρια του λύρα.

4) Ὁ Ἄρης. Ἦταν ὁ θεὸς τοῦ πολέμου.

5) Ὁ Ἡφαιστος. Ὁ θεὸς τῆς τέχνης καὶ τῆς φωτιᾶς.

6) Ὁ Ἑρμῆς. Θεὸς τοῦ ἐμπορίου καὶ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν. Εἶχε στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια του φτερά.

7) Ἡ Ἥρα. Σύζυγος τοῦ Δία.

8) Ἡ Ἀθηνᾶ. Κόρη τοῦ Δία καὶ θεὰ τῆς σοφίας. Φοροῦσε πάντα περικεφαλαία.

9) Ἡ Ἀφροδίτη. Ἡ θεὰ τῆς ὀμορφιάς.

10) Ἡ Ἄρτεμις. Ἡ θεὰ τοῦ κυνηγίου.

11) Ἡ Δήμητρα. Ἡ θεὰ τῆς γεωργίας καὶ τῶν καρπῶν.

καὶ 12) Ἡ Ἑστία. Ἡ θεὰ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ προστατεύει τὴν οἰκογένεια.

Ἄλλοι θεοί, ὅχι τόσο σπουδαῖοι ὅπως οἱ Ὀλύμπιοι, ἦταν ὁ Πλούτωνας, ὁ θεὸς τοῦ Ἄδη.

Ὁ Βάκχος ἢ Διόνυσος, ὁ θεὸς τῶν κρασιῶν, τῆς χαρᾶς καὶ τῶν διασκεδάσεων.

Ὁ Αἴολος, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων.

Ὁ Πάων, ὁ θεὸς τοῦ δάσους καὶ τῶν κοπαδιῶν.

Ἡ Νέμεσις, ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης ποὺ τιμωροῦσε τοὺς κακοὺς.

Οἱ 9 Μοῦσες, κόρες τοῦ Δία, ποὺ ζοῦσαν στὸν Ἐλικῶνα καὶ προστατεύαν τὰ γράμματα, τὰ ποιήματα, τὸ τραγούδι καὶ τὸ χορό.

Οἱ Νεράϊδες, ὁμορφες θεές ποὺ ζοῦσαν στὴ θάλασσα καὶ τραγουδοῦσαν ὠραῖα.

Οἱ Μοῖρες, ποὺ κανόνιζαν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλοι.

Ἡρώες — Ἡμίθεοι.

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐζησαν στὴν Ἑλλάδα πολλοὶ ἀνθρώποι ποὺ οἱ θεοὶ τοὺς εἶχαν δώσει δύναμη μεγάλη, ὑπερφυσική. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἔκαναν μεγάλα καὶ δύσκολα ἔργα ποὺ ὀνομάστηκαν ἄθλοισι.

Μὲ τὰ ἔργα τοὺς αὐτὰ ὠφέλησαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ ἴδιοι δοξάστηκαν, ἔγιναν δηλαδὴ ἥρωες. Ἐπειδὴ τὰ κατορθώματα αὐτὰ ποὺ ἔκαναν, δὲν μπορούσαν νὰ τὰ κάμουν οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι, οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας πίστευαν, πῶς αὐτοὶ κατάγονταν ἀπὸ τοὺς θεοὺς, γι' αὐτὸ λέγονταν ἡμίθεοι.

Τέτοιοι ἦρωες καὶ ἡμίθεοι ἦταν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ

Θησέας, ὁ Ἰάσωνας, ὁ Ἀχιλλέας, ὁ Περσέας καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς γεννήθηκε στὴ Θήβα. Εἶχε πατέρα τὸν Ἀμφικτύωνα καὶ μητέρα τὴν Ἀλκμήνη. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του εἶχε μεγάλη δύναμη. Τῆ δύναμη αὐτὴ τοῦ τῆ χάρισε ὁ Δίας γιατί τὸν ἀγαποῦσε πολὺ.

Σὲ ὄλη του τῆ ζωῆ ὁ Ἡρακλῆς, μὲ τῆ δύναμή του καὶ μὲ τῆ βοήθεια τοῦ Δία, ἔκαμε μεγάλα κατορθώματα ποὺ ὠφέλησαν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ αὐτὸν τὸν ἐδόξασαν.

Τὸ πρῶτο κατόρθωμα τὸ ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς ὅταν ἦταν ἀκόμη μωρό, στὴν κούνια. Μιὰ ἡμέρα, μέσα στοῦ δωμάτιο ποὺ κοιμόταν, μπῆκαν δυὸ μεγάλα φίδια καὶ ρίχτηκαν νὰ τὸν φᾶνε.

Ἡ μητέρα του ποὺ μπῆκε ἐκείνη τῆ στιγμή, ὅταν εἶδε τὰ φίδια νὰ ἀνεβαίνουν στὴ κούνια τοῦ παιδιοῦ της, τρόμαξε πολὺ κ' ἔβαλε δυνατὲς φωνές. Ἀπὸ τὶς φωνές της ξύπνησε ὁ Ἡρακλῆς καὶ σὰν εἶδε τὰ φίδια νὰ χώνουν τὰ κεφάλια τους μέσα στὴν κούνια του νὰ τὸν δαγκώσουν, χωρὶς νὰ φοβηθῆ καθόλου, τ' ἀρπάξει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἓνα του χέρι καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸ ἄλλο καὶ τὰ ἔσφιξε τόσο δυνατὰ, ὥστε τὰ ἔπνιξε. Ὅταν μεγάλωσε ὁ Ἡρακλῆς γυμνάστηκε στὰ διάφορα ἀγωνίσματα. Γυμνάστηκε στοῦ πάλαιμα, στοῦ τρέξιμο, στὰ ὅπλα κὶ ἀπόχτησε ἔτσι σῶμα ψηλὸ καὶ ὠραῖο καὶ δύναμη πιὸ πολὺ ἀπὸ κείνη ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Δίας.

Ήταν τὸ πιὸ γερό καὶ πιὸ ὁμορφο παληκάρι τῆς ἐπο-
χῆς του.

Ἄρετὴ καὶ Κακία.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἡρακλῆ ἦταν ποιμένας κ' εἶχε πολλὰ
πρόβατα ποὺ ἔβοσκαν στὸν Κιθαιρῶνα, ἕνα
βουνὸ ποὺ εἶναι κοντὰ στὴ Θήβα. Ὄταν ὁ Ἡρακλῆς
ἔγινε 18 χρονῶν, τὸν ἔστειλε ὁ πατέρας του μιὰ ἡμέρα
στὰ πρόβατά τους στὸν Κιθαιρῶνα.

Σὰν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς καὶ εἶδε πόσο ὠραία ἦταν
ἐκεῖ ἐπάνω στὸ βουνό, ἀποφάσισε νὰ μείνη λίγες ἡμέ-
ρες, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὶς ὁμορφιές ποὺ εἶχε τὸ βουνό καὶ
οἱ γύρω τόποι.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἶχε βγῆ σ' ἕνα ξέφωτο μέρος
καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα ἀγνάντευε πρὸς τὴ
Θήβα καὶ σκεφτόταν ποιό δρόμο νὰ ἀκολουθήσῃ στὴ
ζωή του.

Τότε εἶδε νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του δυὸ γυναί-
κες· ξαφνιαστικὴ σὰν τὶς εἶδε καὶ τὶς κοίταξε μὲ προ-
σοχή.

Εἶδε, πὼς ἡ μιὰ ἦταν ντυμένη μὲ ὀλομέταξα χρωμα-
τιστὰ φορέματα, εἶχε στὰ χέρια τῆς χρυσὰ βραχιόλια,
τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν βαμμένο γιὰ νὰ φαίνεται ὁμορφη,
καὶ περπατοῦσε φανταχτερὰ.

Σὰν πλησίασε τὸν Ἡρακλῆ, σταμάτησε ἐμπρὸς του
καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἡρακλῆ, ξέρω τί σκέφτεσαι. Ἄν λοιπὸν θέλῃς νὰ
καλοπεράσῃς στὴ ζωὴ σου χωρὶς νὰ κουράζῃσαι, ἀκολου-
θήσε τὸ δρόμο μου, καὶ καμιὰ δυσκολία δὲν θὰ συναν-
τήσῃς. Ὅ,τι θέλεις θὰ τὸ ἔχῃς. Θὰ τὸ παίρνῃς ἀπὸ τοὺς
ἄλλους καὶ κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σοῦ ἀντισταθῇ,
γιατὶ ἔτσι ὅπως εἶσαι ἀνδρειότερος ἀπ' ὅλους, ὅλοι θὰ
σὲ φοβοῦνται.»

Σάν ἄκουσε τὰ λόγια της αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς τὴ ρώτησε: «Ποιά εἶσαι σὺ κυρά μου;».

«Ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ δρόμο μου μὲ λένε Εὐτυχία καὶ ὅσοι δὲν μὲ ἀκολουθοῦν μὲ λένε Κακία», ἀπάντησε ἡ φαντασμένη γυναίκα.

Τότε ὁ στοχαστικός Ἡρακλῆς, χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἄλλο

«Ποιά εἶσαι σὺ, κυρά μου;».

μαζί της, γύρισε πρὸς τὴν ἄλλη γυναίκα. Εἶδε πὼς αὐτὴ ἦταν σεμνή, ἄβαφη στὸ πρόσωπο καὶ ντυμένη ἀπλὰ καὶ καθαρὰ φορέματα. Χαιρέτισε τὸν Ἡρακλῆ μὲ εὐγένεια καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἡρακλῆ, θὰ σὲ συμβουλέψω νὰ ἀκολουθήσῃς στὴ ζωὴ σου τὸ δρόμο πού θὰ σοῦ δείξω ἐγώ. Εἶναι δύσκολος, ἀλλὰ αὐτὸς θὰ σὲ φέρῃ στὴν πραγματικὴ εὐτυχία. Ἄκουσε λοιπόν: Ἄν δὲν ἐργαστῆς καὶ δὲν κοπιᾷσῃς, κανένα καλὸ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ ἀποχτήσῃς, γιατί

ποτέ κανένα αγαθὸ δὲν κερδίζεται χωρὶς κόπους. Θέλεις νὰ σὲ ἀγαποῦν καὶ νὰ σὲ προστατεύουν οἱ θεοί; Πρέπει νὰ τοὺς σέβῃσαι! Θέλεις νὰ σὲ ἐκτιμοῦν καὶ νὰ σὲ ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι; Κάνε τοὺς πάντα καλό! Θέλεις νὰ ἔχῃς πολλὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὰ χτήματά σου; Δούλεψε γερά! Μόνον ἡ καλὴ καὶ ἡ τίμια δουλειὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο».

«Πῶς σὲ λένε;» τὴ ρώτησε ὁ Ἡρακλῆς.

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀρετὴ» εἶπε ἐκείνη καὶ χαιρετώντας τὸν Ἡρακλῆ ἀπομακρύνθηκε. Ὅταν ἔμεινε μόνος τοῦ ὁ Ἡρακλῆς, γύριζαν μέσα στὸ μυαλό του τὰ λόγια καὶ τῶν δυὸ γυναικῶν. Σιγὰ σιγὰ ἔπαψε νὰ θυμᾶται τὰ λόγια τῆς πρώτης γυναίκας καὶ εὔρισκε σωστὰ τὰ λόγια τῆς δευτέρας. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο τῆς Ἀρετῆς, ἃς ἦταν ὁ πιὸ δύσκολος.

Οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ Ἡρακλῆς κατέβηκε στὴ Θήβα καὶ ἀπ' ἐκεῖ πῆγε στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν καὶ ρώτησε τὸ θεό, ποῦ πρέπει νὰ κατοικήσῃ.

Τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν τοῦ ἀπάντησε πῶς πρέπει νὰ κατοικήσῃ 12 χρόνια συνέχεια στὴν Τύρινθα καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ὅλες τὶς διαταγὲς τοῦ Εὐρυσθέα, τοῦ βασιλιᾶ τῶν Μυκηνῶν. Ἦρθε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς στὶς Μυκῆνες καὶ παρουσιάστηκε στὸν Εὐρυσθέα.

Οἱ Μυκῆνες ἦταν μεγάλο καὶ πλούσιο βασίλειο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὁ λαὸς ὅμως ἦταν δυστυχισμένος γιατί πολὺ ὑπόφερε ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία καὶ τοὺς ληστὲς ποὺ ζοῦσαν στὰ μέρη ἐκεῖνα. Καὶ ὁ Εὐρυσθέας ἀκόμη ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γιὰ τὴν κατάστασι αὐτῆ. Μόλις ἔφτασε ὁ Ἡρακλῆς στὸ παλάτι καὶ τὸν εἶδε ὁ Εὐρυσθέας, τὸν ζήτησε γιὰ τὸ ψηλό, ὠραῖο καὶ γερό

σῶμα του, ὅς ἦταν καὶ ἐξάδελφός του. Καὶ ὅταν ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ζήτησε νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγές του, ὁ Εὐρυσθέας ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἀναθέσῃ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ βασίλειό του ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία καὶ τοὺς ληστές, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ σκοτωθῇ ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Δία καὶ μὲ τὴ δύναμή του κατόρθωσε νὰ ἐκτελέσῃ ὅλες τὶς διαταγές πού τοῦ ἔδωσε ὁ ἐξάδελφός του.

Κουράστηκε, ὑπόφερε, κινδύνεψε, ἀλλὰ ἐξετέλεσε ὅλα τὰ κατορθώματα πού τὸν διάταξε ὁ Εὐρυσθέας.

Τὰ κατορθώματα αὐτὰ ὀνομάστηκαν ἄθλοιο τοῦ Ἡρακλῆ. Αὐτὰ τὸν δόξασαν καὶ ἔκαμαν τὸ ὄνομά του ἀθάνατο καὶ γνωστὸ σ' ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ σπουδαιότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὰ ἐξῆς:

Ὁ λέοντας τῆς Νεμέας.

Κοντὰ στὶς Μυκῆνες εἶναι ἡ ὄρεινὴ περιφέρεια τῆς Νεμέας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ βουνὰ τῆς Νεμέας ἦταν σκεπασμένα μὲ πυκνὰ δάση. Μέσα στὰ δάση αὐτὰ ζοῦσε τότε ἓνα ἄγριο λιοντάρι πού ἔτρωγε τὰ αἰγοπρόβατα καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τῶν κατοίκων τῆς Νεμέας. Ἀκόμη καὶ ἀνθρώπους ἔτρωγε τὸ λιοντάρι αὐτό.

Γι' αὐτὸ μεγάλος φόβος εἶχε πιάσει τοὺς κατοίκους καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν ἔξω στὰ χτήματά των νὰ ἐργαστοῦν καὶ νὰ βροσκήσουν τὰ κοπάδια των.

Πρόσταξε λοιπὸν ὁ Εὐρυσθέας τὸν Ἡρακλῆ νὰ σκοτώσῃ τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ δέριμα του.

Ὁ Ἡρακλῆς παίρνει τὰ ὄπλα του, τὸ τόξο του μὲ τὰ βέλη, τὸ κοντάρι του κ' ἓνα χοντρὸ ρόπαλο πού πάντα κρατοῦσε στὸ χέρι του, καὶ πρόθυμα ξεκινάει γιὰ τὸ δάσος τῆς Νεμέας.

Πολλὲς ἡμέρες γύριζε στὸ βουνὸ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ

τὸ λιοντάρι, ὥσπου μιὰ ἡμέρα τὸ συναντᾷ σὲ μιὰ πλαγιά κοντὰ σὲ μιὰ βρύση. Ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς στέκεται, τὸ σημαδεύει καλὰ μὲ τὸ τόξο του καὶ τοῦ ρίχνει τὸ πρῶτο βέλος. Τὸ βέλος πέτυχε τὸ λιοντάρι δὲν τὸ τραυματίσε ὅμως σοβαρὰ καὶ τὸ λιοντάρι τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ τρέχει νὰ κρυφτῆ στὴ φωλιά του, ποὺ ἦταν μέσα σὲ μιὰ σπηλιά μὲ δυὸ τρύπες. Ὁ Ἡρακλῆς τὸ κυνηγᾷ, τρέχοντας κι αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ καὶ σὰν ἔφτασε στὴ σπηλιά, βουλώνει τὴ μιὰ τρύπα μὲ μιὰ πολὺ μεγάλη πέτρα. Ὑστερα ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλη τρύπα καὶ μπαίνει ἀφοβα μέσα στὴ σπηλιά.

Τὸ λιοντάρι μόλις τὸν εἶδε, ρίχτηκε νὰ τὸν κομματιάσῃ μὲ τὰ νύχια του καὶ τὰ δόντια του.

Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως τὸ ἀρπάζει μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια ἀπὸ τὸ λαιμό, καὶ τὸ σφίγγει τόσο δυνατὰ, ποὺ τὸ ἔκανε νὰ σκάσῃ. Τότε τὸ γδέρνει, καὶ παίρνει τὸ δέρμα του (λεοντὴ) τὸ φοράει καὶ γυρίζει στὶς Μυκῆνες.

Τὸ δέρμα αὐτὸ ὁ Ἡρακλῆς τὸ φοροῦσε ἀπὸ κεῖ κι ἔπειτα πάντοτε, σὰν πανωφόρι.

Ἡ Λερναία Ὑδρα.

Ὅταν ὁ Εὐρυσθέας εἶδε πῶς ὁ Ἡρακλῆς σκότωσε τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας, τὸν διάταξε νὰ κάμῃ ἄλλο κατόρθωμα. Νὰ σκοτώσῃ τὴ Λερναία Ὑδρα.

Στὸ βασίλειο τῶν Μυκηνῶν ἦταν μιὰ λίμνη, ἡ Λέρνη. Ἡ λίμνη αὐτὴ ὑπάρχει καὶ σήμερα.

Μέσα στὴ λίμνη Λέρνη ζοῦσε ἓνα τεράστιο φίδι μὲ ἑννέα κεφάλια, ποὺ τὸ ἔλεγαν Λερναία Ὑδρα.

Ἡ Λερναία Ὑδρα πολὺ συχνὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ ἔτρωγε τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατοικοῦσαν γύρω κ' ἔκανε μεγάλη καταστροφὴ στὰ σπαρτὰ.

Ὅλοι οἱ γύρω κάτοικοι τὴ φοβόνταν καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ κοντὰ στὴ λίμνη.

Όταν άκουσε ό 'Ηρακλῆς τῆ διαταγή αὐτῆ τοῦ Εὐ-
 ρυσθέα, παίρνει τὰ ὄπλα του καί τόν άνεψιό του τόν
 Ἴόλαο καί ἔρχεται στή Λέρνη.

Σάν ἔφτασαν στίς ὄχθες τῆς λίμνης, κοίταζαν νά βροῦν
 ποῦ εἶναι κρυμμένο τὸ τρομερό θηρίο.

Ζαφνικά θόρυβος δυνατός ἀκούεται μέσα στά ψηλά
 χόρτα, πού φύτρωναν στίς ὄχθες τῆς λίμνης, καί τὸ
 τρομερό θηρίο πού ἦταν ἐκεῖ μέσα κρυμμένο ξεπετιέται
 καί ρίχεται σφυρίζοντας ἐπάνω στὸν 'Ηρακλῆ καί στὸν
 Ἴόλαο. Κουλουριάζει τὸ σῶμα του στά πόδια τοῦ 'Η-
 ρακλῆ καί προσπαθεῖ μὲ τὰ κεφάλια του νά τόν δαγ-
 κώση. Ὁ 'Ηρακλῆς χωρὶς νά φοβηθῆ, βγάζει ἕνα μεγά-
 λο κλαδευτήρι πού εἶχε μαζί του κι ἀρχίζει νά κόβη
 ἕνα ἕνα τὰ κεφάλια τοῦ φιδιοῦ.

Ζαφνικά ὁμως βλέπει πῶς ἀπὸ κάθε κομμένο κεφάλι
 ξεφύτρωναν δύο νέα, πού προσπαθοῦσαν νά τόν δαγ-
 κώσουν.

Ὁ 'Ηρακλῆς δὲν τὰ ἔχασε. Προστάζει τὸν Ἴόλαο νά
 ἀνάψη φωτιά καί σάν ἀναψαν τὰ ξύλα, παίρνει ὁ Ἴο-
 λαος στά χέρια του δυὸ μεγάλα δαυλιὰ ἀναμμένα καί
 καίει μ' αὐτὰ τὸ φίδι στὸ μέρος πού ἔκοβε ὁ 'Ηρακλῆς
 τὸ κεφάλι.

Ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔκοψε καί τὰ ἑννέα κεφάλια
 καί τὸ φοβερό θηρίο ξαπλώθηκε κάτω ψόφιο.

Τότε ὁ 'Ηρακλῆς ἀνοιξε τὴν κοιλιὰ του κ' ἔβαψε μὲ τὸ
 αἷμα του, πού ἦταν δηλητηριασμένο, τὰ βέλη του γιὰ
 νά γίνουν φαρμακερὰ καί νά θανατώνουν ὅποιον χτυ-
 πήσουν.

Οἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Όταν ὁ Εὐρυσθέας ἔμαθε καί τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τοῦ
 'Ηρακλῆ, τὸν διάταξε νά σκοτώσῃ τίς Στυμφαλί-
 δες ὄρνιθες.

Ανάμεσα στα καλάμια και τὰ πυκνὰ χόρτα πού φύτρωναν στις όχθες τῆς λίμνης Στυμφαλίας, ζούσαν κάτι μεγάλες άγριες όρνιθες, πού έκαναν πολύ μεγάλη καταστροφή στα γύρω σπαρτά.

Οί άνθρωποι έσπερναν, αλλά τὰ σπαρτά δέν γίνονταν, γιατί τὰ κατάστρεφαν οί Στυμφαλίδες όρνιθες.

Άλλά και στα ζώα και στους ανθρώπους ρίχνονταν

Οί όρνιθες άρχισαν νά ξεπετάγονται.

οί όρνιθες αυτές και τους ξεκοίλιαζαν με τὰ σιδερένια νύχια τους.

Φόβος και τρόμος έπιανε τους ανθρώπους και τὰ ζώα όταν τις άκουγαν νά πετούν.

Ο Ηρακλής παίρνει τὸ τόξο και τὰ βέλη του και έρχεται στη λίμνη.

Σάν έφτασε στις όχθες της είδε πώς ήσυχία άπλωνόταν σ' όλο τὸ μέρος. Οί όρνιθες ήταν κρυμμένες ανάμεσα στα

ψηλά χόρτα. Τότε ὁ Ἡρακλῆς, γιὰ νὰ τις κάμη νὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα, σκέφτηκε ἓνα τέχνασμα: Πῆρε στὰ χέρια του δυὸ μεγάλα χάλκινα κρόταλα κι ἄρχισε νὰ τὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Οἱ ὄρνιθες, ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἄρχισαν νὰ ξεπετάγονται ἀπὸ τοὺς κρυψῶνες τοὺς φοβισμένες καὶ νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς τότε ἀφήνει τὰ κρόταλα, ἀρπάζει τὸ τόξο του, τις σημαδεύει μιὰ μιὰ καὶ σκοτώνει, μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη του, τις περισσότερες.

Λίγες ποὺ γλύτωσαν, τόσο φοβήθηκαν, ὥστε πέταξαν μακριὰ καὶ δὲν ξαναγύρισαν.

Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου.

Ὁ Αὐγείας ἦταν βασιλιάς τῆς Ἡλείας. Ἦταν συγγενὴς τοῦ Εὐρυσθέα καὶ πολὺ πλούσιος. Εἶχε ἀμέτρητα κοπάδια αἰγοπρόβατα, βόδια καὶ ἄλογα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα κοιμόνταν μέσα σὲ ἀπέραντους στάβλους ποὺ εἶχε ἐπίτηδες κατασκευάσει ὁ Αὐγείας.

Οἱ στάβλοι ὁμῶς αὐτοὶ δὲν καθαρίζονταν καλὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ μαζεύτηκε πολλὴ κοπριά. Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια ἡ κοπριά αὖξαινε καὶ γέμισαν οἱ στάβλοι τόσο, ποὺ κανένας δὲν μπορούσε πιά νὰ τοὺς καθαρίση.

Ἀπὸ τοὺς στάβλους ἔβγαινε βρώμικη μυρωδιά, ὥστε κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς πλησιάση.

Ἄλλὰ καὶ ἀρρώστειες πολλὲς μεταδόθηκαν στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν κοπριά τῶν στάβλων.

Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν κι ὁ βασιλιάς Αὐγείας ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γι' αὐτό.

Ὁ Εὐρυσθέας σὰν ἔμαθε πὼς ὁ Ἡρακλῆς σκότωσε τις στρυφαλίδες ὄρνιθες καὶ θέλοντας νὰ τὸν ταπεινώση καὶ νὰ τὸν προσβάλη, τὸν διάταξε νὰ καθαρίση τοὺς

στάβλους τοῦ Αὐγεία καὶ μάλιστα μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα.

Ὁ Ἡρακλῆς πρόθυμα δέχεται νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν ἐντολὴ αὐτῆ.

Φτάνει λοιπὸν στὴν Ἡλεία, παρουσιάζεται στὸν Αὐγεία καὶ τοῦ λέει: «Αὐγεία, ἀναλαμβάνω νὰ καθαρίσω τοὺς στάβλους σου σὲ μιὰ ἡμέρα». Ὁ Αὐγείας παραξενεύτηκε ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, γιατί δὲν πίστευε πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ καθαριστοῦν οἱ στάβλοι του.

«Ἄν, τοῦ λέει, τὸ κατορθώσῃς αὐτό, θὰ σοῦ δώσω τὸ δέκατο ἀπὸ τὰ ζῶα μου».

Ἐκεῖ κοντὰ στοὺς στάβλους περνοῦσε ἓνα ποτάμι, ὁ Ἄλφειός. Σκέφτηκε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς νὰ καθάρισῃ τοὺς στάβλους μὲ τὰ νερὰ τοῦ Ἄλφειοῦ. Γι' αὐτὸ ἀνοιξε μερικὲς μεγάλες τρύπες στὴν πλευρὰ τῶν στάβλων ποὺ ἦταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἄλφειοῦ κ' ἔσκαψε ἓνα μεγάλο αὐλάκι ἀπὸ τοὺς στάβλους ὡς στὸ ποτάμι.

Μόλις ἔγιναν ὅλα αὐτά, ἀνοιξε τὶς πόρτες τῶν στάβλων καὶ γύρισε τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τοὺς στάβλους. Τὰ νερὰ περνώντας ὀρμητικὰ μέσα ἀπὸ τοὺς στάβλους, παράσυραν τὴν κοπριά καὶ τὴν ἔφεραν στὴ θάλασσα. Αὐτὸ βάσταξε ὡς στὸ βράδι. Τὸ βράδι οἱ στάβλοι ἦταν ὀλοκάθαροι. Ὅλοι οἱ κάτοικοι εὐχαριστήθηκαν καὶ εὐγνωμονοῦσαν τὸν Ἡρακλῆ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοὺς ἔκανε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Αὐγεία.

Ὁ Αὐγείας δὲ θέλησε νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του καὶ νὰ δώσῃ στὸν Ἡρακλῆ ὅ,τι τοῦ ὑποσχέθηκε, γι' αὐτὸ ὁμῶς τιμωρήθηκε ὅπως τοῦ ἔπρεπε ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ.

Οἱ ἄλλοι ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Εὐρυσθέας καὶ τὸ κατορθῶμα αὐτὸ τοῦ Ἡρακλῆ, τὸν διάταξε νὰ κάμῃ κι ἄλλα πιὸ ἐπικίνδυνα.

Ὁ Ἡρακλῆς τὰ ἔκαμε ὅλα χωρὶς νὰ φοβηθῆ, ἂν καὶ πολλὰς φορὲς κινδύνεψε. Αὐτὰ ἦταν τὰ ἑξῆς:

1ο) Σκοτώνει τὸν ἀγριόχοιρο τοῦ Ἐρ-
μάνθου. Ὁ ἀγριόχοιρος αὐτὸς ζοῦσε στὸ βουνὸ
Ἐρύμανθο καὶ ἔκανε καταστροφὴ στὰ σπαρτά.
Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κυνηγήσῃ.

2ο) Πιάνει ζωντανὸ τὸ ἐλάφι τῆς Ἀρτεμῆς
πού ζοῦσε στὰ Κερύνεια ὄρη τῆς Ἀρκαδίας
καὶ τὸ φέρνει στὸν Εὐρυσθέα.

3ο) Ἔρχεται στὴ Θράκη καὶ παίρνει τὰ ἄλογα
τοῦ Διομήδη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Θράκης καὶ τὰ φέρ-
νει στὸν Εὐρυσθέα.

Τὰ ἄλογα αὐτὰ ἦταν ἄγρια, ἔβγαζαν φλόγες ἀπὸ τὸ
στόμα καὶ ἔτρωγαν ἀνθρώπους.

4ο) Πάει στὴν Κρήτη καὶ πιάνει τὸν Ταῦρο
τῆς Κρήτης καὶ τὸν φέρνει ζωντανὸ στὸν Εὐρυ-
σθέα.

Ὁ Εὐρυσθέας ὁμως τὸν ἀπόλυσε κι ὁ ταῦρος ἔρχεται
στὴν Ἀττικὴ καὶ καταστρέφει τὰ σπαρτά της.
Ἀργότερα τὸν σκότωσε ὁ Θησέας στὸ Μαρα-
θῶνα.

5ο) Ἐπίασε καὶ ἔφερε στὸν Εὐρυσθέα τὰ χρυσοκόκ-
κινα βόδια τοῦ Γυρυόνη. Ὁ Γυρυόνης ἦταν
ἕνας φοβερὸς γίγαντας μὲ τρία σώματα, τρία
κεφάλια καὶ ἕξι χέρια. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν νίκησε καὶ τὸν
σκότωσε.

6ο) Νικᾷ τὶς Ἀμαζόνες, γυναῖκες τῆς Μικρῆς
Ἀσίας πού πολεμοῦσαν καβάλα σὲ ἄλογα, καὶ φέρ-
νει τὴ χρυσοκέντητη ζώνη τῆς βασίλισσας
τους, τῆς Ἴππολύτης, στὸν Εὐρυσθέα.

7ο) Φέρνει στὸν Εὐρυσθέα τὰ χρυσὰ μῆλα
τῶν Ἐσπερίδων πού τὰ ἀνακάλυψε ὕστερα
ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις πέρα ἐκεῖ μακριά, πρὸς τὴ
Δύση.

8ο) Κατεβαίνει στὸν Ἄδη, καὶ κατορθώνει νὰ πιᾶσῃ
ζωντανὸ τὸν Κέρβερο καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸν Εὐ-

ρυσθέα. Ὁ Κέρβερος ἦταν ἓνα φοβερό σκυλί μὲ τρία κεφάλια. Τὸ σκυλί αὐτὸ ἦταν φύλακας τοῦ Ἄδη.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἡρακλῆ.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ κατορθώματα, ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε καὶ πολλὰ ἄλλα καλὰ στοὺς ἀνθρώπους.

Γύρισε πολλὰ μέρη καὶ ξεκαθάρισε τὸν τόπο ἀπὸ τὰ θηρία καὶ τοὺς ληστές.

Τιμωροῦσε τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους καὶ προστάτευε τοὺς ἀδικημένους. Γι' αὐτὸ τὸ ὄνομά του ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ.

Πέρασαν ὅμως πολλὰ χρόνια κι ὁ Ἡρακλῆς γέρασε. Ὃταν γέρασε, ὑπόφερε ἀπὸ δυνατοὺς πόνους.

Μιά μέρα πού βρισκόταν στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ Οἶτη, τὸν ἔπιασαν πόννοι δυνατοὶ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἔφτασε πιά νὰ πεθάνη.

Μάζεψε τότε ξύλα, ἔκαμε ἓνα σωρὸ καὶ ξαπλώθηκε ἐπάνω. Ὑστερα φώναξε τὸ φίλο του τὸ Φιλοκτῆτη, πού τὸν εἶχε ἀκολουθήσει στὸ βουνό, νὰ ανάψη φωτιά, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ δώρησε τὸ τόξο του μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη.

Ὁ Φιλοκτῆτης ἀναψε τὴ φωτιά. Μόλις ὅμως ἄρχισαν νὰ βγαίνουν φλόγες καὶ νὰ περικυκλώνουν τὸν Ἡρακλῆ, ἓνα μεγάλο σύννεφο, πού τὸ ἔστειλε ὁ Δίας, τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν φέρνει στὸν Ὀλυμπο κοντὰ στοὺς ἄλλους θεοὺς.

Ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς ἔγινε ἀθάνατος καὶ ζοῦσε σὰ θεός.

Οἱ ἀνθρώποι τὸν λάτρευαν σὰ θεὸ καὶ τοῦ ἔκαμαν ναοὺς καὶ βωμοὺς, τοῦ ἔστησαν ἀγάλματα κ' ἔκαναν θυσίες γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Τέτοιο δοξασμένο τέλος εἶχε ὁ Ἡρακλῆς γιατί ἀποφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο πού τοῦ ἔδειξε ἡ Ἀρετή.

Ἱστορία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων (Τεῦχος Α')

Ο ΘΗΣΕΑΣ

Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Θησέα. Αἰγέας καὶ Αἶθρα.

Κάποτε στὰ παλιὰ χρόνια ἦταν βασιλιάς τῆς Ἀθήνας ὁ Αἰγέας. Ἦταν πλούσιος καὶ καλὸς βασιλιάς, γι' αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ. Ὄταν ὁ Αἰγέας ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ, φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ μὲ πλοῖο ἔρχεται στὴν Τροίζηνά, πού ἦταν βασιλιάς ὁ Πιτθέας.

Ὁ Αἰγέας μόλις ἔφτασε στὴν Τροίζηνά, παρουσιάζεται στὸν Πιτθέα καὶ ζητᾷ νὰ παντρευτῆ τὴν ὁμορφὴ κόρη του τὴν Αἶθρα.

Ὁ Πιτθέας μὲ μεγάλη χαρὰ ἔδωσε τὴν κόρη του στὸ βασιλιά τῆς Ἀθήνας. Ἐγιναν οἱ γάμοι κ' ὕστερα ἀπὸ μερικὸ καιρὸ, ὁ Αἰγέας ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ βασιλεῖό του, στὴν Ἀθήνα.

Κάλεσε λοιπὸν μιὰ ἡμέρα τὴ γυναίκα του νὰ πᾶνε περίπατο καὶ ὅταν βγῆκαν ἀρκετὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη τῆς εἶπε: «Αἶθρα, ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἐσύ θὰ μείνῃς ἐδῶ, κοντὰ στὸν πατέρα σου. Ὑστερα ἀπὸ λίγους μῆνες θὰ γεννήσῃς παιδί. Πιστεύω πὼς οἱ θεοὶ θὰ μᾶς χαρίσουν ἀγόρι. Θέλω λοιπὸν νὰ τοῦ δώσῃς καλὴ ἀνατροφή. Πρέπει νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ γυμνάσῃ καλὰ τὸ σῶμα του. Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ παληκάρι, νὰ τὸ φέρῃς σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος. Ἄν μπορέσῃ νὰ κυλίσῃ αὐτὸν τὸ βράχο, ἄς πάρῃ τὰ πέδιλα καὶ τὸ σπαθί μου, πού θὰ τὰ κρύψω τώρα κάτω ἀπ' τὸ βράχο, καὶ ν' ἄρθῃ στὴν Ἀθήνα. Ἐγὼ, ἀπ' αὐτὰ θὰ τὸν γνωρίσω πὼς εἶναι γιὸς μου».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλε τὰ χρυσὰ πέδιλα καὶ τὸ ὀλόχρυσο σπαθί του, σήκωσε τὸ βράχο καὶ τὰ ἔκρυψε ἀπὸ κάτω. Ὑστερα ἀποχαιρέτισε τὴ γυναίκα του κ' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Γέννηση και ανατροφή του Θησέα.

“Υστερα από μερικούς μήνες η Αϊθρα γέννησε ένα ωραίο αγόρι που το όνόμασε Θησέα.

“Όταν ο Θησέας μεγάλωσε κάμποσο, ο παππούς του και η μητέρα του ανάθεσαν σ’ ένα σοφό δάσκαλο να τον μάθη γράμματα και σ’ ένα καλό γυμναστή να γυμνάσει το σώμα του.

“Έτσι ο Θησέας έγινε έξυπνο, ωραίο και δυνατό παληκάρι.

Μια ημέρα ήρθε στο παλάτι του παππού του ο ‘Ηρακλής για να χαιρετίσει το φίλο του Πιθέα.

‘Ο ‘Ηρακλής κρέμασε, όπως συνήθιζε, τη λεοντή του στη θύρα του παλατιού και μπήκε μέσα.

Οί φίλοι του Θησέα μόλις είδαν τη λεοντή νόμισαν πώς ήταν λιοντάρι ζωντανό και φοβισμένοι έφυγαν τρέχοντας.

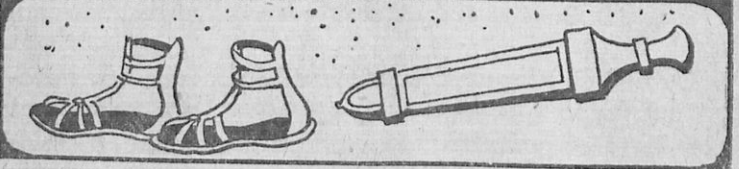
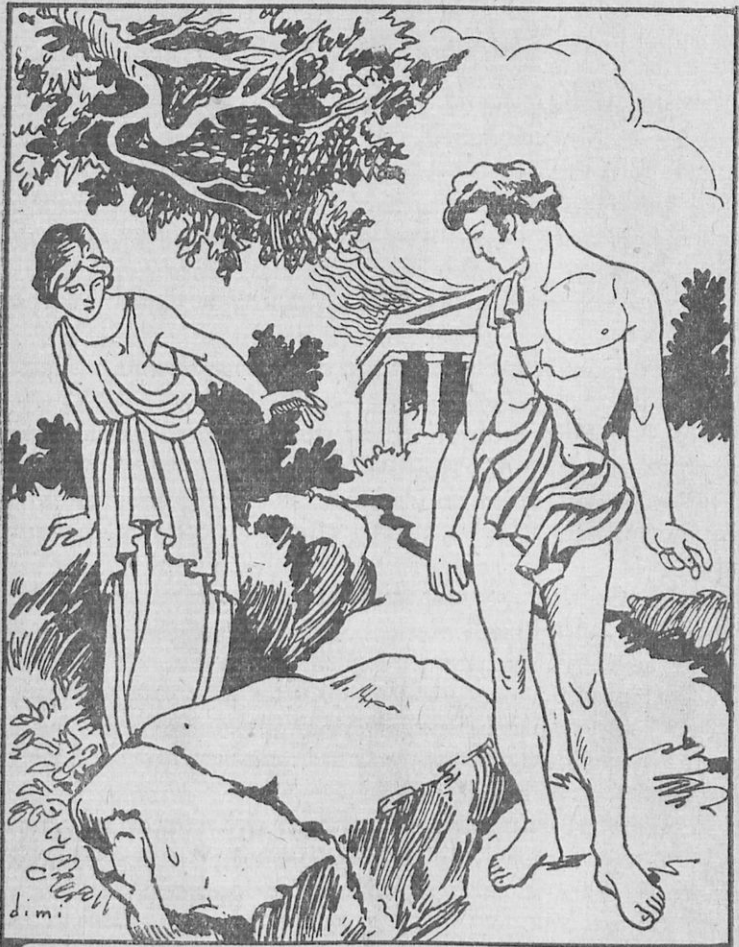
Κι ο Θησέας νόμισε πώς ήταν λιοντάρι ζωντανό, αλλά δε φοβήθηκε, παρά άρπαξε ένα τσεκούρι και ρίχτηκε να το σκοτώσει.

‘Ο ‘Ηρακλής από μέσα, ακούοντας όλα αυτά, έτρεξε έξω κ’ εξήγησε στο Θησέα την αλήθεια. Θαύμασε όμως για την ανδρεία του παιδιού και του διηγήθηκε όλα τα κατορθώματά του.

‘Ο Θησέας από κείνη τη στιγμή αποφάσισε να γίνει κ’ αυτός σαν τον ‘Ηρακλή και να κάνει κατορθώματα που να ωφελήσουν τους άλλους ανθρώπους.

‘Ο Θησέας ετοιμάζεται για την ‘Αθήνα.

“Όταν ο Θησέας μεγάλωσε, έγινε 18 χρονών, τον παίρνει μια ημέρα η μητέρα του, τον φέρνει στο βράχο και του λέει: «Θησέα μου, έγινες πια παληκάρι κ’ είναι καιρός να πιάς στην ‘Αθήνα που σε περιμένει, ο πατέρας

-Κάτω απ' αυτόν τὸ βράχο τὰ ἔχει κρύψει ὁ πατέρας σου...

σου. Κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸ βράχο ἔχει κρύψει ὁ πατέρας σου τὰ πέδιλα καὶ τὸ σπαθί του. Κύλισε τὸ βράχο, πᾶρε τὰ καὶ πήγαινε νὰ τὸν συναντήσης».

Ὁ Θησέας σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς μητέρας του, σήκωσε μὲ εὐκολία τὸ βράχο, φόρεσε τὰ πέδιλα τοῦ πατέρα του καὶ ζώστηκε τὸ σπαθί του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Θησέας ἦταν ἔτοιμος γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὅλοι οἱ δικοί του τὸν συμβούλεψαν νὰ πάη στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ πλοῖο κι ὄχι ἀπὸ τὴ στεριά, γιατί ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ ληστὲς καὶ κακούργους. Ὁ Θησέας ὅμως ἀποφασίζει νᾶρθη στὴν Ἀθήνα ἀκολουθώντας τὸ δρόμο τῆς στεριάς.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Ἡρακλῆ τοῦ εἶχαν κάμει ἐντύπωση. Γι' αὐτὸ ἤθελε κι αὐτὸς νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ δρόμο ἀπὸ τοὺς ληστὲς καὶ τοὺς κακούργους ποὺ λήστευαν καὶ σκότωναν τοὺς διαβάτες.

Τὰ κατορθώματα τοῦ Θησέα.

1ο) Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Τροιζήνα ὁ Θησέας ἔφτασε στὸ ὄρος Ἀραχναῖο. Ἐκεῖ σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου παραφύλαγε κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, ἕνας ληστής, ὁ Περιφήτης. Αὐτὸς σκότωνε μὲ τὸ σιδερένιο ρόπαλό του τὸν κάθε διαβάτη καὶ τὸν λήστευε.

Μόλις ἔφτασε στὸ μέρος αὐτὸ ὁ Θησέας καὶ ἀντίκρουσε τὸ ληστή, τοῦ ρίχτηκε ἄφοβα καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβαλε κάτω, τὸν σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο τὸ ρόπαλό του.

2ο) Συνεχίζοντας τὸ ταξίδι του πρὸς τὴν Ἀθήνα ἔφτασε ὁ Θησέας στὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου.

Ἐκεῖ στὸν Ἰσθμὸ ἦταν ἕνας ἄλλος ληστής, ὁ Σίνης ὁ πιτυοκάμπτης. Αὐτὸς ἦταν σωστὸς ἀγριάνθρωπος μὲ τεράστια δύναμη. Λύγιζε τὶς κορφές τῶν πεύκων κ' ἔδενε τὰ πόδια τῶν διαβατῶν, τὸ ἕνα στὴ

μιὰ κορυφή και τ'άλλο στην άλλη. "Αφηνε έπειτα τις κορυφές κ' οι δυστυχιισμένοι διαβάτες σχίζονταν στα δύο.

Σάν έφτασε ο Θησέας εκεί, πάλαιψε μαζί του. Τόν νίκησε και τόν θανάτωσε με τόν ίδιο τρόπο που σκότωνε κι αυτός τούς διαβάτες.

"Ετσι ο Θησέας έλευθέρωσε όλα τὰ μέρη από την Τροϊζήνα ως στον Ίσθμό από τούς φοβερούς αυτούς κακούργους κι ο κόσμος ταξίδευε πιά ως στον Ίσθμό έλεύθερα και άφοβα.

3ο) Συνεχίζοντας τὸ δρόμο του ο Θησέας πέρασε στην Άττική και παίρνοντας τὸν παραλιακό δρόμο έφτασε στη θέση Κ ακ ή Σ κ ά λ α, που είναι κοντά στα Μέγαρα. Τὸ μέρος εκεί είναι γεμάτο απότομα βράχια και από κάτω άπλώνεται ή θάλασσα. Στο μέρος αυτό έμενε ένας άλλος ληστής, ο Σ κ ε ί ρ ω ν α ς. Αυτός, όσους διαβάτες περνούσαν απ' εκεί, τούς λήστευε και τούς γκρέμιζε στη θάλασσα.

Σάν έφτασε ο Θησέας εκεί, άρπάζει με τὰ δυνατά του χέρια τὸ Σκείρωνα, και άφοϋ τόν έπνιξε, τόν έριξε στη θάλασσα.

Άπό τότε τὸ μέρος αυτό λέγεται Σ κ ε ι ρ ω ν ί δ ε ς π έ τ ρ ε ς .

4ο) "Ετσι προχωρώντας ο Θησέας πλησίαζε να φτάση στην Άθήνα.

"Εκεί στο στενό που σχηματίζεται στο σημερινό Δ α φ ν ί, ήταν ένας άλλος φοβερός ληστής, ο Π ρ ο κ ρ ο υ σ τ η ς. Αυτός έπιανε όσους διαβάτες περνούσαν απ' εκεί και τούς ξάπλωνε σ'ένα σιδερένιο κρεββάτι. "Αν οι διαβάτες ήταν ψηλοί και τὰ πόδια τους ή τὸ κεφάλι τους περίσσευαν από τὸ κρεββάτι, τούς τὰ έκοβε μ' ένα τσεκούρι. "Αν ήταν κοντοί, τούς τὰ τραβοϋσε τόσο δυνατά, για να φτάσουν στα μέτρα του κρεββατιού, ώστε τούς έσκιζε.

Ὁ Προκρούστης ὅταν εἶδε τὸ Θησέα νὰ πλησιάζῃ, τοῦ ρίχτηκε γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ κι αὐτὸν μὲ τὸν τρόπον αὐτό. Ὅ,τι ὅμως σχεδίαζε γιὰ τὸ Θησέα τὸ ἔπαθε ὁ ἴδιος. Ὁ Θησέας τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια καὶ ἀφοῦ τὸν νίκησε, τὸν θανάτωσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού αὐτὸς θανάτωνε τοὺς διαβάτες.

Ὁ Θησέας φτάνει στὴν Ἀθήνα.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Θησέας ἐλευθέρωσε καὶ τὴν Ἀττικὴ ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς κακούργους καὶ ἀνενόχλητος πιά φτάνει στὴν Ἀθήνα. Ὁ κόσμος πού εἶχε μάθει ὅλα αὐτὰ τὰ κατορθώματά του βγῆκε καὶ τὸν προαπάντησε μὲ χαρὰ καὶ ζητωκραυγές.

Ὁ Θησέας περήφανος καὶ γελαστός τράβηξε ἴσα πρὸς τὴν Ἀ κ ρ ο π ο λ η, ὅπου ἦταν τὸ παλάτι τοῦ πατέρου του.

Ὁ Αἰγέας εἶχε μάθει γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Θησέα δὲν ἤξερε ὅμως πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ γιός του. Μόλις τὸν ἀντίκρουσε καὶ τὸν γνώρισε ἀπὸ τὰ πέδιλα καὶ τὸ χρυσὸ σπαθί, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε κ' ἦταν πολὺ περήφανος γιὰτὶ εἶχε γιὸ τέτοιοι ἥρωα.

Ὁ Θησέας στὴν Κρήτη.

Μίνως—Μινώταυρος—Λαβύρινθος.

Στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια βασιλιάς τῆς Κρήτης ἦταν ὁ Μίνωας. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Αἰγέας ἦταν βασιλιάς στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Μίνωας ἦταν πλούσιος βασιλιάς, ἔξυπνος καὶ δυνατός. Εἶχε στρατὸ δυνατὸ καὶ στόλο πολὺ.

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα πόλεμο πού εἶχε κάμει μὲ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς εἶχε νικήσει, τοὺς ἔβαλε ἓνα φόρο βαρὺ καὶ ἀπάνθρωπο:

“Ορισε νὰ στέλνουν κάθε χρόνο οἱ Ἀθηναῖοι ἑπτὰ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὶς καλλίτερες οἰκογένειες τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ τοὺς τρώῃ ὁ Μινώταυρος.

Ὁ Μινώταυρος, ἦταν ἓνα φοβερὸ θηρίο ποὺ εἶχε μισὸ σῶμα ἀνθρώπου καὶ μισὸ ταύρου. Ἦταν πολὺ ἀγριο θηρίο, ἔτρωγε ἀνθρώπους καὶ ζοῦσε μέσα στὸ Λαβύρινθο.

Ὁ Λαβύρινθος ἦταν μιὰ τεράστια σκοτεινὴ σπηλιὰ ποὺ τὴν εἶχε φτιάξει ὁ μηχανικὸς Δαίδαλος. Εἶχε μόνο μιὰ εἴσοδο καὶ χιλιάδες διαδρόμους καὶ στοές, χωρὶς ἔξοδο. Ὅποιος ἔμπαινε μέσα στὴν τρομερὴ αὐτὴ σπηλιὰ δὲν ξανάβγαινε στὸν κόσμο, χανόταν. Ἄν δὲν τὸν ἔτρωγε ὁ Μινώταυρος, πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα.

Ὁ Θησέας ἔρχεται στὴν Κρήτη.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὸ καιρὸ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Θησέας ἔφτασε στὴν Ἀθήνα, ἦρθαν ἀπὸ τὴν Κρήτη ἀποσταλμένοι νὰ πάρουν τὸ φόρο, νὰ πάρουν δηλαδὴ τοὺς ἑπτὰ νέους καὶ τὶς ἑπτὰ νέες νὰ τοὺς φᾶῃ ὁ Μινώταυρος. Ἦταν ἡ τρίτη χρονιά ποὺ γινόταν αὐτό.

Λύπη μεγάλη ξεχύθηκε σ’ ὅλη τὴν Ἀθήνα. Φωνές καὶ κλάματα ἀκούγονταν σ’ ὅλη τὴ πόλη. Ἀλλοίμονο σὲ κείνη τὴν οἰκογένεια ποὺ θα τὴν ἔβγαζε ὁ κλῆρος νὰ στείλῃ τὸ παιδί της στὸ Μινώταυρο.

Ὁ Θησέας ὅταν εἶδε ὅλα αὐτὰ κ’ ἔμαθε γιὰ πιά αἰτία γίνονται, θύμωσε κι ἀποφάσισε νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ φόρο.

Παρουσιάζεται στὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέει: «Πατέρα καὶ βασιλιά μου, θέλω νὰ σώσω τὸ λαὸ μας ἀπὸ τὸν ἄδικο καὶ τρομερὸ αὐτὸ φόρο. Γι’ αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πάω κ’ ἐγὼ στὴν Κρήτη καὶ νὰ σκοτώσω τὸ Μινώταυρο. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πάρω τὴ θέση ἑνὸς νέου ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ, ποὺ ἔχουν ὀριστῆ νὰ

τούς φάη ὁ Μινώταυρος». Ὁ Αἰγέας στενοχωρήθηκε ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θησέα· δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάῃ στὴν Κρήτη, γιατί φοβόταν πὼς θὰ τὸν χάσῃ. Ἄν γινόταν τέτοιο πράμα ὁ Αἰγέας θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ Θησέα, τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ πάῃ μαζί μὲ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ στὴν Κρήτη. Εἶχε ὅμως μέσα του μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα πὼς ὁ Θησέας θὰ σκότωνε τὸ Μινώταυρο.

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Τὰ παιδιὰ καὶ τὸ κορίτσια ἔχοντας ἀνάμεσά τους τὸ Θησέα ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο. Τὸ πλοῖο ἀνοιξε μαῦρα πανιὰ κ' ἔβαλε πλώρη γιὰ τὴν Κρήτη, ἐνῶ ὁ κόσμος ἔκλαιγε στὴν παραλία. Πρὶν ξεκινήσῃ τὸ πλοῖο ὁ Αἰγέας ἀποχαιρετώντας τὸ γιό του τοῦ εἶπε: «Ἄν, Θησέα μου, κατορθώσῃς καὶ σκοτώσῃς τὸ Μινώταυρό καὶ γυρίσῃς, νὰ βάλῃς ἄσπρα πανιὰ στὸ πλοῖο».

Θησέας καὶ Ἀριάδνη.

Σὰν ἔφτασε τὸ καράβι στὴν Κρήτη κι ὁ Μίνωας ἔμαθε πὼς ἀνάμεσα στοὺς νέους ἦταν καὶ τὸ βασιλοπούλο τῆς Ἀθήνας θαύμασε καὶ τὸ βασιλιὰ τῆς Ἀθήνας καὶ τὸ γιό του γιατί πῆραν τέτοια ἀπόφαση καὶ κατέβηκε στὴν παραλία νὰ τοὺς ἰδῇ. Πιὸ πολὺ ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸ Θησέα. Πῆρε μαζί του καὶ τὴν κόρη του τὴν Ἀ ρ ι ἄ δ ν η.

Τὸ πλοῖο ἀγκυροβόλησε στὴν ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ καὶ οἱ νέοι ἀποβιβάστηκαν στὴν ξηρά.

Σὰν τοὺς εἶδε ὁ Μίνωας τοὺς λυπήθηκε καὶ πιὸ πολὺ τὸ Θησέα, διάταξε ὅμως νὰ τοὺς πᾶνε στὸ Λαβύρινθο. Στὸ δρόμο ἡ Ἀριάδνη ἀνακατώθηκε μὲ τὸ πλῆθος καὶ κατόρθωσε νὰ πλησιάσῃ κρυφὰ τὸ Θησέα καὶ δίνοντάς του ἓνα μεγάλο κουβάρι σπάγγο τοῦ λέει: «Εἶμαι ἡ Ἀριάδνη, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Μίνωα. Συμπάθησα τὰ νιάτα σου καὶ τὴ λεβεντιὰ σου καὶ δὲ θέλω νὰ χαθῆς.

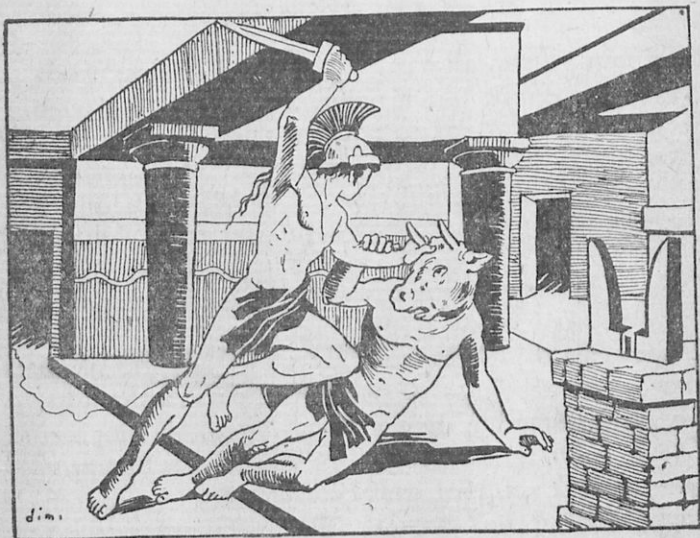
Σκότωσε τὸ Μινώταυρο καὶ γιὰ νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ Λαβύρινθο, νὰ δέσης τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς καὶ νὰ προχωρῆς ξετυλίγοντας τὸ κουβάρι. «Ὅταν τὸν σκοτώσης, τύλιξε πάλι τὸ κουβάρι καὶ ὁ σπάγγος θὰ σὲ φέρῃ στὴν ἔξοδο καὶ θὰ σωθῆς».

Ὁ Θησέας τὴν εὐχαρίστησε καὶ προχώρησε μαζί με τοὺς ἄλλους πρὸς τὴ σπηλιά.

Ὁ Θησέας σκοτώνει τὸν Μινώταυρο.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ σπηλιά ὁ Θησέας ἔδεσε τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου στὴν εἴσοδο, ὅπως τοῦ εἶχε εἰπῆ ἡ Ἄριάδνη, καὶ προχώρησε πρὸς τὰ μέσα, στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους, ξετυλίγοντας τὸ κουβάρι. Πίσω τὸν ἀκολουθοῦσαν κατατρομαγμένοι οἱ ἄλλοι νέοι καὶ οἱ νέες.

Ξαφνικὰ ἄκουσαν φοβερὸ μούγκρισμα νὰ ἔρχεται ἀπὸ

Ὁ Θησέας ὁρμάει καταπάνω στὸ Μινώταυρο.

τὰ βάθη τῆς σπηλιᾶς. Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ὁ Θησέας ὅμως ἐτοιμάζει τὸ σπαθὶ του καὶ προχωρεῖ ἄφοβα πρὸς τὰ μέσα. Σὲ λίγο διακρίνει ἀνάμεσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι μιὰ πελώρια μαύρη σκιά. Ἦταν ὁ Μινώταυρος! Ὁ Θησέας δὲ χάνει καιρὸ, ὀρμᾷ καταπάνω του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ χώνει στὸ λαιμὸ τοῦ θηρίου τὸ σπαθὶ του.

Τὸ τρομερὸ θηρίο ξαπλώνεται κάτω μουγκρίζοντας καὶ σὲ λίγο ψοφᾷ.

Ὁ Θησέας τυλίγοντας τώρα τὸ κουβάρι φτάνει μὲ τὴ συντροφιά του στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιᾶς καὶ ὅλοι μαζί ἔρχονται γρήγορα στὸ λιμάνι. Ἀνεβαίνουν στὸ πλοῖο καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἐπιστροφή στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Θησέας καὶ ἡ συντροφιά του γυρίζουν στὴν Ἀθήνα. Ἡ χαρὰ τους εἶναι μεγάλη, ὄχι μονάχα γιὰ τὴ γλύτωση καὶ δὲν τοὺς ἔφαγε ὁ Μινώταυρος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἔσωση τῆς πατρίδας τους ἀπὸ τὸν τρομερὸ καὶ ἀδίκον αὐτὸ φόρο.

Ξέχασαν ὅμως ἀπὸ τὴ χαρὰ τους τὴ μεγάλη νὰ ἀλλάξουν τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου καὶ νὰ βάλουν ἄσπρα, ὅπως εἶχε εἰπῆ στὸ Θησέα ὁ πατέρας του.

Ὁ Αἰγέας, σὰν πέρασαν μερικὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Κρήτη, κατέβαινε κάθε ἡμέρα στὸ Σοῦνιο κ' ἐκεῖ καθισμένος ἐπάνω σ' ἓνα ψηλὸ βράχο ἀγνάντευε πρὸς τὸ πέλαγος. Περίμενε νὰ γυρίσῃ τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν Κρήτη. Ξαφνικὰ βλέπει μέσα, βαθιὰ στὸ πέλαγος, ἓνα μαῦρο σημάδι ποὺ ὅσο πλησίαζε γινόταν μεγαλύτερο. Σὰν πλησίασε ἀρκετά, εἶδε πὼς ἦταν τὸ πλοῖο ποὺ περίμενε. Κι ὅταν τὸ πλοῖο πλησίασε πιὸ κοντὰ καὶ εἶδε τὸ μαῦρο χρῶμα τῶν πανιῶν του ἀπελπίστηκε.

«Πάει ὁ Θησέας μου!» εἶπε καὶ ἀπὸ τῆ μεγάλης λύπης πέφτει στὴ θάλασσα καὶ πνίγεται.

Τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς θάλασσας σκέπασαν σὲ λίγο τὸ σῶμα του καὶ ὀνομάστηκε ἀπὸ τότε ἡ θάλασσα αὐτὴ Αἰγαιοπέλαγος. Ὄταν ἔφτασε τὸ πλοῖο στὸν Πειραιᾶ, σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε πῶς γύρισαν τὰ παιδιὰ μὲ τὸ βασιλόπουλο ζωντανά. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἔτρεξαν νὰ τὰ ὑποδεχτοῦν μὲ ζητωκραυγές.

Ὁ Θησέας λυπήθηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του.

Ὁ Θησέας γίνεται βασιλεὺς τῆς Ἀθήνας.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Αἰγέα οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαναν βασιλιά τους τὸν Θησέα. Τοῦ ἄξιζε, ἀφοῦ τόσα μεγάλα κατὰ ἔκαμε στὴν πατρίδα του.

Ὁ Θησέας κυβέρνησε τὴν Ἀθήνα καλὰ καὶ δίκαια. Τιμωροῦσε τοὺς κακοὺς καὶ προστάτευε τοὺς ἀδικημένους. Στόλισε τὴν πόλη μὲ ναοὺς, δρόμους καὶ πλατεῖες.

Ἐπίασε ζωντανὸ τὸν ταῦρο τοῦ Μαραθῶνα, πού εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὁ Ἡρακλῆς καὶ τὸν εἶχε ἀπολύσει ὁ Εὐρυσθέας. Τὸν ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν θυσίασε στὸν Ἀπόλλωνα. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως καλὸ πού ἔκαμε ὁ Θησέας στὴν Ἀθήνα ἦταν τὸ ὅτι ἔνωσε σὲ ἓνα κράτος, στὸ κράτος τῆς Ἀθήνας, ὅλους τοὺς Δήμους τῆς Ἀττικῆς, πού ἀποτελοῦσαν ὡς τότε ξεχωριστὸ κράτος ὁ καθένας. Γιὰ ἀνάμνηση τῆς ἐνώσεως αὐτῆς ὄρισε νὰ γίνεται στὴν Ἀθήνα κάθε χρόνο μὲ μὴν μεγάλη ἑορτὴ πού ὀνομάστηκε Παναθηναῖα.

Ἐπαιρναν σ' αὐτὴ μέρος ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες πού ἔρχονταν ἀπὸ ἄλλες πόλεις.

Γίνονταν μεγάλοι ἀγῶνες καὶ πρόσφερναν θυσίες στοὺς θεοὺς. Τὰ κορίτσια τῆς Ἀθήνας πρόσφερναν στὴ θεὰ Ἀθηνᾶ πού προστάτευε τὴν πόλη ἓνα ὀλομέταξο πέπλο πού τὸ ὑφαίναν μόνα τους.

Θάνατος τοῦ Θησέα.

Ὁ Θησέας μὲ τὰ κατορθώματά του καὶ τὰ καλὰ ποῦ ἔκαμε ἔγινε γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς καὶ στοὺς γειτονικοὺς λαούς.

Μιὰ ἐποχὴ ἦρθε στὴ νῆσο Σκύρο νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ ἰδῇ καὶ τὸ βασιλιά της τὸ Λυκομήδη ποῦ ἦταν φίλος του.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σκύρου ἔδειξαν μεγάλη χαρὰ καὶ ἀγάπη γιὰ τὸ Θησέα καὶ γι' αὐτὸ ὁ Λυκομήδης φοβήθηκε μήπως οἱ Σκυριανοὶ διώξουν αὐτὸν καὶ κάμουν βασιλιά τους τὸ Θησέα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσῃ. Δὲν ἦταν ὅμως εὐκόλο πράγμα νὰ σκοτώσῃ ἓνα τέτοιο ἦρωα καὶ γι' αὐτὸ μεταχειρίστηκε πεινηριά:

Μιὰ ἡμέρα ποῦ κάθονταν σ' ἓνα ψηλὸ βράχο, ποῦ ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, σπρώχνει δυνατὰ τὸ Θησέα καὶ τὸν γκρεμίζει. Ὁ Θησέας χτύπησε ἐπάνω στοὺς κοφτεροὺς βράχους καὶ σκοτώθηκε.

Ὁ Λυκομήδης γύρισε στὴν πόλη κ' εἶπε πῶς ὁ Θησέας γλύστρησε κ' ἔπεσε μόνος του καὶ σκοτώθηκε.

Οἱ Σκυριανοὶ σήκωσαν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμές.

Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια, οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως δὲν ξέχασαν τὸν καλὸ τους βασιλιά καὶ στέλνουν τὸ στρατηγὸ Κίμωνα στὴ Σκύρο νὰ φέρῃ στὴν Ἀθήνα τὰ κόκκαλά του.

Ὁ Κίμωνας βρῆκε τὸν τάφο τοῦ Θησέα, ξέθαψε τὰ κόκκαλά του καὶ τὰ μετέφερε στὴν Ἀθήνα. Οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμές μέσα σὲ ἓνα ναὸ ποῦ ἔχτισαν ἐπίτηδες καὶ τὸν ὀνόμασαν **Θησεῖο**.

Η ΑΛΚΗΣΤΗ

Ἡ Ἄλκηστη καὶ ὁ Ἄδμητος.

Κοντὰ στὸ Βόλο ἦταν στὰ παλιὰ χρόνια μιὰ πολιτεία ποὺ λεγόταν Ἴωλκός. Βασιλιάς τῆς Ἴωλκοῦ ἦταν κάποτε ὁ Πελίας.

Ὁ Πελίας εἶχε μιὰ κόρη πολὺ ὄμορφη ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἄλκηστη. Πολλὰ βασιλόπουλα ἀπὸ τὶς γειτονικὲς πολιτεῖες εἶχαν ζητήσει νὰ παντρευτοῦν τὴν Ἄλκηστη, μὰ ὁ Πελίας δὲν τὴν ἔδινε.

Ἦταν ιδιότροπος βασιλιάς κ' ἔβαζε δύσκολους ὄρους σ' ὅσους ζητοῦσαν τὴν κόρη του σὲ γάμο.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἦταν βασιλιάς στὸ γειτονικὸ Βελεστίνο ὁ Ἄδμητος. Ὁ Ἄδμητος ἦταν ὠραῖος ἄντρας, ἔξυπνος καὶ δυνατός. Ἦταν πλούσιος βασιλιάς κ' εἶχε καλὴ καρδιά. Γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσε ὁ λαός του καὶ τὸν προστάτευε ὁ Ἀπόλλωνας. Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἄδμητος ἔρχεται στὴν Ἴωλκὸ, παρουσιάζεται στὸν Πελία καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ παντρευτῆ τὴν Ἄλκηστη.

Ὁ Πελίας γεμάτος κακία τοῦ λέει: «Θὰ σοῦ δώσω τὴν Ἄλκηστη γυναίκα σου. Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει πρῶτα ν' ἀρθῆς νὰ τὴν πάρῃς μὲ ἄμαξα, ποὺ ἀντὶ γιὰ ἄλογα νὰ τὴ σέρνουν ἓνα λιοντάρη κ' ἓνα ἀγριογούρουνο».

Σὰν ἄκουσε ὁ Ἄδμητος τὴν ἀπάντηση αὐτὴ γύρισε στὸ παλάτι του λυπημένος γιὰτὶ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε ὁ Πελίας ἦταν δύσκολο νὰ γίνῃ. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅμως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα κατορθώνει νὰ ζήσει στὴν ἄμαξα τὰ δυὸ ἄγρια θηρία καὶ γεμάτος χαρὰ πηδάει ἐπάνω καὶ ἔρχεται τρέχοντας στὴν Ἴωλκὸ καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ παλάτι τοῦ Πελία.

Ὁ Πελίας σὰν εἶδε τὸ κατορθῶμα αὐτὸ τοῦ Ἄδμητου, τὸν θαύμασε γιὰ τὴν ἀντρεία του καὶ κράτησε τὸ λόγο

του. Τοῦ ἔδωσε τὴν Ἄλκηστη. Ὁ Ἄδμητος πῆν ἀνεβάζει στὴν ἄμαξα καὶ γυρίζει στὸ Βελεστίνο. Ὁ λαὸς ἐκεῖ τοὺς ὑποδέχεται μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ζητωκραυγές.

Ἡ Ἄλκηστη δέχεται νὰ πεθάνη ἀντὶ γιὰ τὸν Ἄδμητο.

Ὁ Ἄδμητος καὶ ἡ Ἄλκηστη ἀπόχτησαν παιδιὰ. Ἡ Ἄλκηστη τὰ ἀνάτρεφε μὲ μεγάλη φροντίδα. Καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ τους. Μιὰ ἡμέρα ὅμως ἀρρωσταίνει ξαφνικὰ ὁ Ἄδμητος καὶ κινδυνεύει νὰ πεθάνη.

Ἡ Ἄλκηστη στέκει ἡμέρα νύχτα στὸ προσκέφαλό του καὶ τὸν περιποιέται ὅσο μπορεῖ. Ὁ Ἄδμητος ὅμως χειροτερεύει. Μέσα στὴν ἀπελπισία της ἡ Ἄλκηστη στέλνει στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ μάθῃ μὲ ποῖο τρόπο θὰ σωθῇ ὁ ἄντρας της.

Καὶ τὸ Μαντεῖο ἀπαντᾷ: «Τότε μόνο θὰ σωθῇ ὁ Ἄδμητος, ἂν δεχτῇ ἓνας ἄλλος ἀπὸ τὴ βασιλικὴν οἰκογένεια νὰ πεθάνη ἀντὶ γι' αὐτόν».

Σὰν ἔμαθαν τὴν ἀπάντηση στὸ παλάτι, κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς του δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη, οὔτε οἱ γέροι γονεῖς του, οὔτε τὰ δέρφια του.

Ἡ Ἄλκηστη ἐκεῖνο τὸ βράδι δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἦταν πολὺ στενοχωρημένη. Σκεφτόταν. Λυπόταν τὸν ἄντρα της νὰ πεθάνη καὶ ἀποφασίζει νὰ πεθάνη αὐτὴ ἀντὶ γιὰ τὸν Ἄδμητο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὴ βρῆκαν νεκρὴ μέσα στὸ δωμάτιό της. Ὁ Ἄδμητος ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε.

Ὁ λαὸς τοῦ Βελεστίνου πολὺ λυπημένος κήδεψε μὲ μεγάλες τιμὲς τὴν καλὴ του βασίλισσα.

Ο Ἡρακλῆς ἀνασταίνει τὴν Ἄλκηστη.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ἔθαψαν τὴν Ἄλκηστη, φτάνει στὸ Βελεστίνο ὁ Ἡρακλῆς. Ἦταν περαστικὸς ἀπ' ἐκεῖ. Πήγαινε στὴ Θράκη νὰ φέρῃ στὸν Εὐρυσθέα τ' ἄλογα τοῦ Διομήδη. Ἦταν φίλοι μὲ τὸν Ἄδμητο καὶ σταματᾷ στὸ παλάτι του γιὰ νὰ τὸν ἰδῆ. Βλέπει ὅμως πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἦταν λυπημένος καὶ ὅλοι στὸ παλάτι πενθοῦσαν γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ἄλκηστης. Ρωτᾷ καὶ μαθαίνει τὴν αἰτία καὶ σὰν τὴν ἔμαθε παίρνει μιὰ μεγάλη ἀπόφαση. Ἀποφασίζει νὰ ξαναφέρῃ τὴν Ἄλκηστη στὴ ζωὴ. Παίρνει λοιπὸν τὰ ὄπλα του καὶ κατεβαίνει στὸν Ἄδη. Ἐκεῖ ἀνταμώνει τὸ Χάρο ποὺ ἔπαιρνε τὶς ψυχὲς ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ παλαίβει μαζί του. Ἡ πάλη βάσταξε ἀρκετὴ ὥρα. Στὸ τέλος ὁ Ἡρακλῆς νικᾷ τὸ Χάρο, ἀρπάξει τὴν Ἄλκηστη καὶ τὴ φέρνει στὸ Βελεστίνο καὶ τὴν παραδίνει στὸν Ἄδμητο. Ὁ Ἄδμητος ἔνωσε μεγάλη χαρὰ, ὅταν εἶδε τὴν ἀγαπημένη του Ἄλκηστη ζωντανὴ μέσα στὸ παλάτι. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς χάρηκε πολὺ γιατί ἡ καλὴ του βασίλισσα ξαναγύρισε στὴ ζωὴ. Ὁ Ἄδμητος γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἡρακλῆ διᾶταξε νὰ γίνουν γιορτὲς καὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴ του.

Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ο Φρίξος καὶ ἡ Ἑλλη.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἦταν βασιλιάς στὸν Ὀρχομενὸ τῆς Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας. Ὁ Ἀθάμας εἶχε γυναίκα τὴ Νεφέλη καὶ παιδιὰ τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη.

Ὁ Ἀθάμας καὶ ἡ Νεφέλη ἦταν καλοὶ βασιλιάδες καὶ πολὺ ἀγαποῦσαν τὰ παιδιὰ τους. Μὰ σὲ λίγον καιρὸ ἡ

Νεφέλη πέθανε κι ὁ Ἀθάμας ξαναπαντρεύτηκε καὶ πῆρε γυναίκα του τὴν Ἰνώ.

Ἡ Ἰνώ ἦταν κακὴ γυναίκα καὶ καθόλου δὲν ἀγαποῦσε τὰ ὄρφανά. Τὰ κακομεταχειριζόταν καὶ φρόντιζε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ καταστρέψῃ.

Μιά χρονιά δὲν ἔγιναν τὰ σιτάρια. Ὁλος ὁ κάμπος τοῦ Ὀρχομενοῦ ξεράθηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη ξηρασία ποὺ ἔγινε τὴ χρονιά ἐκείνη.

Τὸ ψωμὶ σώθηκε καὶ οἱ κάτοικοι κινδύνευαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ Ἀθάμας πολὺ στενοχωρέθηκε γι' αὐτὸ καὶ ἀποφασίζει νὰ στείλῃ ἀγγελιαφόρους στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ μάθῃ γιὰ ποιά αἰτία δὲν ἔγιναν ἐκείνη τὴ χρονιά τὰ σπαρτὰ καὶ πῶς θὰ σωθῇ ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν πείνα.

Οἱ ἀγγελιαφόροι πληρώθηκαν κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ἰνώ καὶ ὅταν γύρισαν εἶπαν ὅ,τι τοὺς εἶχε συμβουλέψῃ ἐκείνη νὰ εἰποῦν. Εἶπαν δηλαδὴ «πῶς οἱ θεοὶ εἶναι θυμωμένοι καὶ γιὰ νὰ ξεθυμώσουν πρέπει ὁ Ἀθάμας νὰ τοὺς προσφέρῃ θυσία τὰ δυὸ παιδιά του. Τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη». Ὁ Ἀθάμας τᾶχασε σὰν ἄκουσε τὴν ἀπάντηση τοῦ Μαντείου. Στενοχωρέθηκε πολὺ. Πῶς μπορούσε νὰ θυσιάσῃ τὰ ἀγαπημένα του παιδιά; Μὰ τέτοια ἦταν ἡ ἐντολὴ τῶν θεῶν καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ.

Τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα κόσμος πολὺς μαζεύτηκε στὴν πλατεῖα ποὺ ἦταν στημένος ὁ βωμὸς. Ἐπάνω στὸ βωμὸ οἱ ἱερεῖς θὰ θυσίαζαν τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη.

Μόλις ὅμως τὰ παιδιά πλησίασαν καὶ οἱ ἱερεῖς τάνεβασαν στὸ βωμὸ καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὰ σφάξουν, ἕνα πελώριο ἄσπρο σύννεφο τὰ ἔκρυψε.

Ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς μητέρας των τῆς Νεφέλης, ποὺ τὰ ἄρπαξε ἀπ' τὸ βωμὸ καὶ τᾶβαλε νὰ καβαλήσουν σ' ἕνα

μεγάλο κριάρι πού είχε χρυσά μαλλιά και μεγάλα φτερά. Τò κριάρι άνοίγει άμέσως τὰ φτερά του και σὰ μεγάλο πουλι πετᾷ στον άέρα. Τραβάει κατά τήν Άνατολή. Περνᾷ επάνω από πολιτείες, χωράφια, ποτάμια, βουνά, θάλασσες.

Σε λίγο έφτασε επάνω από μιὰ στενή θάλασσα. 'Η Έλλη κοίταξε κάτω νὰ ιδῆ, ζαλίστηκε όμως κ' έπεσε και πνίγηκε. 'Από τότε ἡ θάλασσα αὐτή ονομάστηκε 'Ε λ λ ἦ σ π ο ν τ ο ς.

Τò κριάρι συνέχισε τò πέταγμά του μόνο με τò Φρίξο πιά, πού ήταν πολύ λυπημένος για τò θάνατο τῆς αδερφούλας του.

Πετώντας έφτασε και σταμάτησε στην Κ ο λ χ ἰ δ α. 'Εκεῖ ήταν βασιλιάς ὁ Α ἰ ἦ τ η ς θεῖος τοῦ Φρίξου. 'Ο Αιήτης σάν έμαθε ποιός ήταν ὁ Φρίξος και τὰ βάσανα πού πέρασε, τόν πῆρε στο παλάτι και τόν περιποιήθηκε.

'Ο Φρίξος για νὰ ευχαριστήση τόν Αιήτη τοῦ δώρησε τò χρυσόμαλλο κριάρι. 'Εκεῖνος τò θυσίασε στο Δία και κρέμασε τò χρυσόμαλλο δέρμα του σ' ένα δέντρο πού ήταν στο ιερό δάσος τοῦ Άρη και τò φύλαγε ένας μεγάλος και άκοίμητος δράκοντας.

ΠΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΙΑΣΩΝΑΣ

'Ανατροφή τοῦ 'Ιάσωνα.

Τήν ἴδια εποχή πού συνέβαιναν αὐτὰ στον 'Ορχομενό, στην 'Ιωλκό ήταν βασιλιάς ὁ Πελίας.

'Ο Πελίας είχε αρπάξει τῆ βασιλεία από τόν αδερφό του τόν Α ἰ σ ω ν α πού ήταν ὁ πραγματικός βασιλιάς τῆς 'Ιωλκοῦ.

'Ο Αἰσώνας φοβήθηκε μήπως τόν σκοτώσει ὁ Πελίας πῆρε τò γιό του τόν 'Ι ά σ ω ν α κ' ἤρθε στο βουνό Π ἠ λ ἰ ο πού εἶναι επάνω από τήν 'Ιωλκό. Τò Πῆλιο

Ήταν κατάφυτο από δέντρα. Πουλιά λογῆς-λογῆς κελαιδοῦσαν ἐπάνω στὰ δέντρα καὶ κρυσταλλένια νερά κυλοῦσαν ἀπὸ τὶς πολλὲς πηγές του. Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιά πού ἦταν στὸ βουνὸ αὐτὸ ζοῦσε ὁ Χείρωνας. Ὁ Χείρωνας ἦταν κένταυρος εἶχε δηλαδὴ ἀπὸ τὴ μέση κ' ἐπάνω σῶμα ἀνθρώπου κι ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω σῶμα ἀλόγου. Ἦταν σοφὸς καὶ δίκαιος κ' εἶχε ἀναθρέψει πολλοὺς ἥρωες, τὸν Ἡρακλεῖ, τὸν Ὀρφέα, τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἄλλους. Τοὺς γύμναζε στὸ πάλαιμα, στὸ τρέξιμο, στὰ ὄπλα, τοὺς μάθαινε τραγούδια καὶ χορὸ καὶ τοὺς ἔλεγε διάφορες ἱστορίες. Σ' αὐτὸν παράδωσε ὁ Αἴσωνας τὸν Ἰάσωνα νὰ τὸν γυμνάσῃ καὶ νὰ τὸν μορφώσῃ κ' ἔφυγε γιὰ τὴν Πύλο.

Ὁ Ἰάσωνας ἄκουγε μὲ εὐχαρίστηση καὶ πρόθυμα ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ὁ δάσκαλός του. Ἐτσι σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνοντας ἔγινε ἔξυπνος, ὠραῖος καὶ δυνατός.

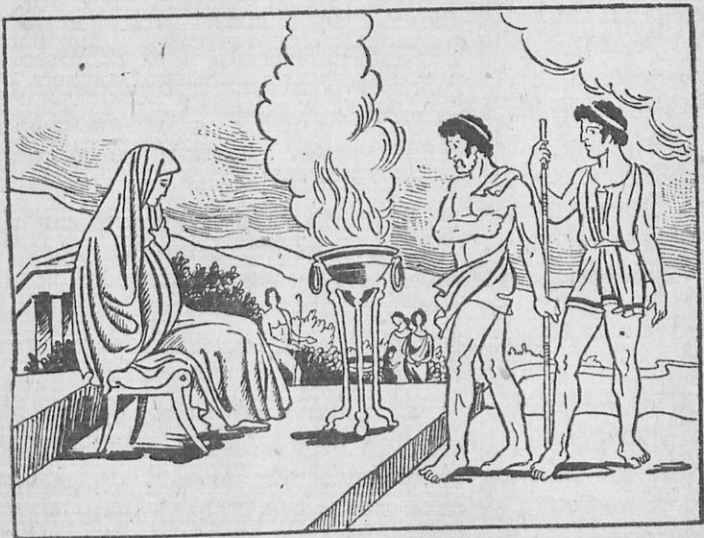
Ὁ Ἰάσωνας ἔρχεται στὴν Ἰωλκὸ.

Ὁ Πελίας πάντα εἶχε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ ἀνησυχία. Φοβόταν μήπως χάσῃ τὸ θρόνο του. Ἔστειλε λοιπὸν καὶ ρώτησε τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ μάθῃ ἀπὸ τί κινδυνεύει, γιὰ νὰ φυλάγεται. Τὸ Μαντεῖο τοῦ ἀπάντησε: «Νὰ φυλάγεσαι ἀπὸ τὸ μονοσάνδαλο» δηλαδὴ ἀπ' ὅποιον φοράει ἓνα παπούτσι.

Ὅταν ὁ Ἰάσωνας ἔγινε 20 χρονῶν, ἔμαθε πῶς ὁ θρόνος τῆς Ἰωλκοῦ εἶναι δικός του κι ὄχι τοῦ Πελία, πού τὸν εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὸν πατέρα του μὲ κατεργαριά καὶ μὲ φοβέρες.

Ἀποφασίζει λοιπὸν ν'άρθῃ κάτω στὴν Ἰωλκὸ καὶ νὰ τὸν ζητήσῃ. Παίρνει τὰ ὄπλα του καὶ κατεβαίνει. Γιὰ νὰ μπῆ ὅμως μέσα στὴν πολιτεία ἔπρεπε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸν Ἄναυρο, ἓνα μικρὸ ποτάμι μὲ λίγο νερό. Μὰ τὴν ὥρα πού περνοῦσε, τὸ νερὸ τοῦ παίρνει

τὸ ἓνα παπούτσι καὶ τὸ παρασέρνει πρὸς τὴ θάλασσα. Ἔτσι μονοσάνδαλος ὁ Ἰάσωνας μπαίνει στὴν πόλη καὶ πάει ἴσα στὸ παλάτι τοῦ Πελίας καὶ μόλις τὸν ἀντίκρουσε τοῦ ζητάει νὰ τοῦ δώσει τὸ θρόνο. Ὁ Πελίας ὅταν τὸν εἶδε μὲ ἓνα παπούτσι, θυμῆθηκε τί τοῦ εἶχε εἰπῆ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν καὶ σὰν ἄκουσε ποιὸς ἦταν καὶ τί ἤθελε, φοβήθηκε πολὺ. Ἐκρυσε ὅμως τὸ φόβο του καὶ εἶπε

«Νὰ φυλάγῃς ἀπὸ τὸ μονοσάνταλο!» ἀπάντησε τὸ Μαντεῖο.

στὸν Ἰάσωνα, ἐνῶ τὸν χάϊδεψε καὶ τὸν φιλοῦσε προσποιητά:

«Βέβαια, ἀγαπητέ μου ἀνηψιέ, ὁ θρόνος σοῦ ἀνήκει. Θέλω ὅμως νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι ἀντρεωμένος καὶ κάνεις γιὰ βασιλιάς. Καὶ γιὰ νὰ μοῦ τὸ δείξης αὐτό, πρέπει νὰ πᾶς στὴν Κολχίδα νὰ φέρῃς τὸ χρυσόμαλλο δέρμα. Αὐτὸ εἶναι Ἑλληνικό, νὰ πᾶς λοιπὸν νὰ τὸ φέρῃς καὶ τότε θὰ γίνῃς βασιλιάς τῆς Ἰωλκοῦ».

Τοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια γιατί φανταζόταν πῶς ἂν ὁ Ἰάσωνας ἀποφάσιζε νὰ πάη στήν Κολχίδα ἦταν καταστραμμένος, δὲ θὰ ξαναγύριζε στήν Ἰωλκὸ κ' ἔτσι θὰ ἠσύχαζε ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Ἰάσωνας δέχτηκε, γιατί εἶδε πῶς ἦταν εὐκαιρία νὰ κάμη κι αὐτὸς ἓνα μεγάλο κατόρθωμα ὅπως οἱ ἄλλοι ἥρωες καὶ νὰ δοξαστῆ.

Οἱ ἀργοναῦτες ξεκινοῦν γιὰ τὴν Κολχίδα.

Ἀφοῦ ὁ Ἰάσωνας πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφαση ἔστειλε ἀγγελιαφόρους καὶ κάλεσε ὅλους τοὺς φίλους του τοὺς ἥρωες νὰ ταξιδέψουν μαζί του στήν Κολχίδα καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ φέρη πίσω στήν Ἑλλάδα τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Ὅλοι οἱ ἥρωες, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησέας, ὁ Ἀχιλλέας, ὁ Ὀρφέας, τὰ ἀδέρφια Κάστωρας καὶ Πολυδεύκης, ὁ Πηλέας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔφτασαν στήν Ἰωλκὸ γιὰ νὰ πάρουν μέρος στὸ ταξίδι γιὰ τὴν Κολχίδα.

Μαζί τους ἦταν κι ὁ ξακουστὸς μηχανικὸς Ἀργός. Αὐτὸς ἔφτιαξε τὸ πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ταξίδευαν καὶ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ὠνόμασαν τὸ πλοῖο Ἀργώ. Ὅλοι ὅσοι μπῆκαν μέσα στήν Ἀργώ ὠνομάστηκαν Ἀργοναῦτες καὶ τὸ ταξίδι τους Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία.

Ὅταν λοιπὸν ὅλα ἦταν ἔτοιμα, οἱ Ἀργοναῦτες ἔκαμαν θυσία στοὺς θεοὺς γιὰ νὰ τοὺς προστατέψουν στὸ ταξίδι τους, μπῆκαν στήν Ἀργώ καὶ ξεκίνησαν. Τράβηξαν κατὰ τὴν Ἀνατολή.

Οἱ Συμπληγάδες πέτρες.

Σὰν ἔφτασαν στὸν Ἑλλήσποντο ἔκαμαν θυσία πρὸς τιμὴ τῆς Ἑλλης κ' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πρὸς

τὸ Βόσπορο. Ἐκεῖ στὸ στενότερο μέρος τοῦ Βοσπόρου ἦταν δυὸ μεγάλοι βράχοι ποὺ ἀνοιγόκλειναν γρήγορα καὶ δυνατά. Κανένα πλοῖο δὲν τολμοῦσε νὰ περάσῃ ἀνάμεσα στοὺς βράχους αὐτοὺς ποὺ λέγονται Συμπληγάδες πέτρες.

Οἱ Ἀργοναῦτες σὰν εἶδαν τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ δυσκολεύτηκαν νὰ προχωρήσουν κι ἄρχισαν νὰ στενοχωριοῦνται, γιατί δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν. Ἀπὸ τὴ δυσκολία αὐτὴ τοὺς ἔβγαλε ὁ τυφλὸς μάντης Φινέας ποὺ ζοῦσε τιμωρημένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς σ' ἓνα ἐρημόνησο ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ

Τοὺς συμβούλεψε λοιπὸν ὁ Φινέας πρὶν ἐπιχειρήσουν νὰ περάσουν τὶς Συμπληγάδες πέτρες νὰ ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἓνα περιστέρι κι ἂν τὸ περιστέρι τὰ καταφέρῃ, νὰ ἐπιχειρήσουν κι' αὐτοὶ νὰ περάσουν.

Οἱ Ἀργοναῦτες, σὰν ἄνοιξαν οἱ βράχοι, ἀπόλυσαν ἓνα περιστέρι ποὺ πέρασε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, μονάχα ἡ οὐρά του κόπηκε λίγο στὴν ἄκρῃ ὅταν οἱ βράχοι ἔκλεισαν. Τότε μὲ τὸ δεύτερο ἀνοιγμα ποὺ ἔκαναν οἱ βράχοι περνᾷ γρήγορα—γρήγορα ἢ Ἀργὼ χωρὶς νὰ πάθῃ μεγάλη ζημιὰ, λίγο στὴν πρύμνη τὴ χτύπησαν οἱ βράχοι ὅταν ἔκλειναν. Ὑστερα οἱ βράχοι ἄνοιξαν καὶ δὲν ξανάκλεισαν πιά. Μένουν ἀπὸ τότε ἀνοιχτοί, καὶ τὰ πλοῖα ἐλεύθερα περνοῦν ἀνάμεσά τους.

Ἡ Ἀργὼ τράβηξε ἀνατολικά. Πολλὲς ἡμέρες ταξίδευαν οἱ Ἀργοναῦτες μέσα στὴ θάλασσα. Πέρασαν τρικυμίες μεγάλες καὶ πολλὲς φορές κινδύνεψαν νὰ πνιγοῦν.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα ἀντίκρυσαν τὴν Κολχίδα ποὺ ἦταν χτισμένη στὴ ρίζα ἐνὸς μεγάλου βουνοῦ κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἀργὼ σὲ λίγο μπῆκε ἀργὰ—ἀργὰ καὶ ἄραξε στὸ λιμάνι τῆς.

Ο ΙΑΣΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΜΗΔΕΙΑ

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἰάσωνας ἔρχεται στὸ παλάτι καὶ παρουσιάζεται στὸν Αἰήτη. Τοῦ λέει ποιός εἶναι καὶ γιὰ ποιό σκοπὸ ἦρθε στὴν Κολχίδα.

Ὁ Αἰήτης, σὰν ἄκουσε πὼς ὁ Ἰάσωνας ἤθελε τὸ χρυσόμαλλο δέρμα, ἀπάντησε:

«Θὰ σοῦ τὸ δώσω. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ κάμης ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ». Τὸν φέρνει κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ δείχνοντας ἔξω τοῦ λέει: «Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς δυὸ ταύρους ποὺ βόσκουν ἐκεῖ πέρα στο χωράφι; Ἄν κατορθώσης καὶ τοὺς ζέψης καὶ ὀργώσης τὸ χωράφι ποὺ βόσκουν μὲ τὸ σπόρό ποὺ θὰ σοῦ δώσω ἐγώ, τότε θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ πάρης τὸ χρυσόμαλλο δέρμα». Καὶ λέγοντας αὐτὰ δίνει στὸν Ἰάσωνα ἓνα σακκούλι γεμάτο ἀπὸ δόντια δράκοντα. Ἦταν ὁ σπόρος ποὺ ἔπρεπε νὰ σπείρη.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἰάσωνα.

Ὁ Ἰάσωνας μὲ τὸ σακκούλι ξεκινᾷ γιὰ τὸ χωράφι.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ κατέβαινε τὶς σκάλες τοῦ παλατιοῦ τὸν πλησιάζει μιὰ ὠραία κόρη, ποὺ τὸν κρυφοκοίταζε ὅταν κουβέντιαζε μὲ τὸν Αἰήτη καὶ τοῦ λέει: «Ἰάσωνα, ἐγὼ εἶμαι ἡ Μήδεια, κόρη τοῦ Αἰήτη. Σὲ συμπαθῶ καὶ θέλω νὰ κάμης ὅσα σοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου. Γιὰ νὰ τὰ καταφέρης πρέπει νὰ κάμης ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ». Καὶ ἀφοῦ τὸν συμβούλεψε τί ἔπρεπε νὰ κάμη, τοῦ ἔδωσε κ' ἓνα μαγικὸ φάρμακο. Ὁ Ἰάσωνας ἄκουσε τὰ λόγια τῆς μὲ προσοχὴ, πῆρε τὸ φάρμακο, τὴν εὐχαρίστησε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ χωράφι. Σὰν πλησίασε, βλέπει πὼς οἱ ταῦροι ἦταν ἄγριοι κ' εἶχαν χάλκινα πόδια καὶ κέρατα. Ἐβγάζαν ἀπὸ τὰ ρουθούνια τοὺς φωτιῆς καὶ σὰν εἶδαν τὸν Ἰάσωνα νὰ πλησιάζη, ρίχτηκαν νὰ τὸν ξεκοιλιάσουν. Ὁ Ἰάσωνας ὅμως ἀφοβα τοὺς ἀρπάζει μὲ τὰ δυνα-

τά του χέρια από τὰ κέρατα καὶ κατορθώνει νὰ τοὺς ζήσει. Ἄμα τοὺς ἔξεψε, ἄρχισε νὰ ὀργώνει τὸ χωράφι καὶ νὰ σπέρνῃ τὰ δόντια τοῦ δράκοντα πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Αἰήτης. Μὰ ἐνῶ προχωροῦσε τὸ ὄργωμα γυρίζει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καὶ τί βλέπει; Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ κεφάλι τοῦ δράκοντα εἶχαν φυτρώσει πολεμιστὲς μὲ τὰ ὄπλα τους πού γέμισαν τὸ χωράφι. Τότε ὁ Ἰάσωνας θυμήθηκε ὅ,τι τοῦ εἶχε εἰπῆ ἡ Μήδεια· τραβήχτηκε στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο. Ἐκείνη τὴ θέση αὐτὴ παίρνει μιὰ πέτρα καὶ τὴν πετᾷ μὲ δύναμη ἀνάμεσά τους. Ἡ πέτρα χτύπησε ἕνα στὸ κεφάλι. Αὐτὸς δὲν κατάλαβε ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦρθε ἡ πέτρα, νόμισε πὼς τὴν ἔριξε ὁ διπλανός του καὶ τοῦ ἐπετέθη. Στὸ μεταξύ ρίχνει κι ἄλλες πέτρες ὁ Ἰάσωνας πού πετύχαιναν ἄλλους πολεμιστὲς, κι ἄρχισαν κι αὐτοὶ νὰ τσακώνωνται μεταξύ τους καὶ νὰ σκοτώνωνται. Σὲ λίγο ἡ μάχη γενικεύτηκε. Οἱ πολεμιστὲς σκότωσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὥσπου στὸ τέλος σκοτώθηκαν ὅλοι.

Ἐπειὰ ἀπὸ αὐτὰ ὁ Ἰάσωνας ἀνεβαίνει χαρούμενος στὸ παλάτι καὶ ἀναφέρει στὸν Αἰήτη πὼς ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶχε εἰπῆ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δώσει τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Ὁ Αἰήτης, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Ἰάσωνας ἔκαμε ὅσα τὸν διάταξε, κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχε βοηθήσει ἡ Μήδεια πού ἦταν μάγισσα. Θύμωσε καὶ λέει στὸν Ἰάσωνα: «Δὲν σοῦ δίνω τὸ χρυσόμαλλο δέρμα γιατί ὅ,τι κατόρθωσες, τὸ κατόρθωσες μὲ τὴ βοήθεια τῆς μάγισσας τῆς Μήδειας. Ἄλλὰ νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὴ χώρα μου, γιατί ἄλλιῶς θὰ σὲ σκοτώσω καὶ σένα καὶ τοὺς συντρόφους σου».

Ἄμα ἄκουσε ὁ Ἰάσωνας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Αἰήτη γύρισε στενοχωρημένος στὸ καράβι καὶ εἶπε στοὺς φίλους του ὅσα εἶχαν γίνῃ.

Ὁ Ἰάσωνας παίρνει τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Ἄρχισε νὰ νυχτώνη καὶ νὰ φτάνη στὸ καράβι ἡ Μήδεια. Ὁ Ἰάσωνας, σὰν τὴν εἶδε, πετάγεται πάνω καὶ τὴν ὑποδέχεται. Ἡ Μήδεια τότε τοῦ λέει: «Ἰάσωνα, ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πάρης τὸ χρυσόμαλλο δέρμα. Θὰ σοῦ δείξω τὸ μέρος ποῦ εἶναι φυλαγμένο καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸ ἀρπάξης. Πρέπει ὅμως φεύγοντας νὰ μὲ πάρης κ' ἐμένά στί,ν Ἑλλάδα, γιατί ἅμα μείνω ἐδῶ ὁ πατέρας μου θὰ μὲ σκοτώσῃ».

Ὁ Ἰάσωνας φοράει ἀμέσως τὴν πανοπλία του, παίρνει μαζί του καὶ τὸν Ὀρφέα μὲ τὴ λύρα του καὶ ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὴ Μήδεια ξεκινοῦν. Σὲ λίγο φτάνουν στὸ ἱερὸ δάσος τοῦ Ἄρη ποῦ φύλαγαν τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Προχώρησαν μέσα καὶ πλησίασαν στὸ δέντρο ποῦ ἦταν κρεμασμένο. Ζαφνικὰ ὁ φοβερὸς δράκοντας ποῦ τὸ φύλαγε ἄρχισε νὰ σφυρίζη δυνατὰ ἔτοιμος νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ. Ἡ Μήδεια ὅμως πλησιάζει τὸ τρομερὸ θηρίο καὶ μὲ μαγικὰ λόγια τὸ ἡμέρεψε. Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ὀρφέας ἄρχισε νὰ τραγουδάη γλυκὰ καὶ νὰ παίζη τὴ λύρα του. Ὁ δράκοντας σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε. Τότε ὁ Ἰάσωνας ξεκρεμᾷ γρήγορα τὸ χρυσόμαλλο δέρμα ἀπὸ τὸ δέντρο, τὸ παίρνει καὶ ὅλοι μαζί γυρίζουν βιαστικὰ στὸ πλοῖο.

Μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὸ κατάστρωμα, ἡ Ἄργω ξεκίνησε. Βγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Κολχίδας καὶ πλέει γιὰ τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο της καὶ τὴ Μήδεια, ποῦ πῆρε μαζί της καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφό της Ἄψυρτο.

Ὁ γυρισμὸς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Αἰήτης ἀνακάλυψε τί εἶχε γίνει. Θύμωσε πολὺ καὶ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν γρήγορα ἕνα

γοργοκίνητο πλοίο, για να κυνηγήσει την Ἀργώ και να συλλάβει τους Ἀργοναύτες και την κόρη του.

Και όταν ετοιμάστηκε το πλοίο, μπήκε μέσα και ξεκίνησε κυνηγώντας τους Ἀργοναύτες.

Σὰν ἄνοιξε στοὺς πέλαγος και διάκρινε βαθιὰ τὴν Ἀργώ, διάταξε τοὺς ναῦτες νὰ τραβήξουν κουπί πρὸ γρήγορα. Τόσο γρήγορα, πού τὸ καράβι πετοῦσε σὰν πουλι πάνω στὰ κύματα.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν τὴν Ἀργώ. Τότε ἡ Μήδεια, γιὰ νὰ τοὺς καθυστερήσει, παίρνει τὸν ἀδερφό της τὸν Ἄψυρτο και τὸν πετᾷ στὴ θάλασσα. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Αἰήτης, διατάζει νὰ σταματήσει τὸ καράβι γιὰ νὰ μαζέψει τὸ παιδί του. Ἔτσι ἡ Ἀργώ βρήκε εὐκαιρία και ἀπομακρύνθηκε πολὺ, ὥστε δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὴ φτάσει ὁ Αἰήτης και γλύτωσε.

Ὁ Ποσειδῶνας ὅμως, ὁ θεὸς τῆς θάλασσας, θύμωσε γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκαμε ἡ Μήδεια στὸν ἀδερφό της, πού πνίγηκε ὅταν τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα. Ἀνακάτεψε λοιπὸν τὴ θάλασσα μὲ τὴν τρίαινά του και σήκωσε μεγάλη τρικυμία. Ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε κι ἀέρας φυσοῦσε δυνατά. Βουνὰ ἀπὸ κύματα ἔπεφταν ἀπάνω στὴν Ἀργώ και προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πνίξουν.

Ἡμέρες πολλὲς βάσταξε τὸ κακὸ αὐτό. Ἡ Ἀργώ ἀκυβέρνητη πήγαινε ὅπου τὴν πήγαιναν τὰ κύματα. Οἱ Ἀργοναῦτες δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντέξουν ἄλλο. Ἔσωσαν τὰ τρόφιμα και τὸ νερό. Δὲν ἤξεραν ποῦ βρίσκονται. Ἀρχισαν νὰ ἀπελπίζονται. Τότε ὁ Ἰάσωνας προσευχήθηκε στοὺς Δία και τὸν παρακάλεσε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του νὰ τοὺς σώσει.

Ὁ Δίας τοὺς λυπήθηκε και διάταξε τὸν Ποσειδῶνα νὰ σταματήσει τὴν τρικυμία. Στὴ στιγμή τὸ σκοτάδι χάθηκε, ὁ ἥλιος ἔλαμψε στὸν οὐρανὸ κ' ἡ θάλασσα ἔγινε λάδι.

Μπροστὰ στὴν Ἀργώ φάνηκε ἓνα νησί. Οἱ Ἀργοναῦ-

Ἡ Ἀργώ ξεκίνησε με τὸ πολύτιμο φορτίο της.

τες τράβηξαν πρὸς τὸ λιμάνι του. Βγῆκαν στὴ στεριά κ' ἔκαμαν θυσία στὸ Δία γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν κι ὀνόμασαν τὸ νησὶ Ἀνάφη.

Ἀπὸ τὴν Ἀνάφη ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἴωλκὸ κ' ἔφτασαν ἐκεῖ χωρὶς ἄλλα βάσανα. Ὁ Ἰάσωνας ἔρχεται στὸ παλάτι καὶ δείχνει στὸν Πελία τὸ χρυσόμαλλο δέρμα. Ὁ Πελίας ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσει τὴ βασιλεία, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε ὁ Ἰάσωνας νὰ τοῦ τὴν πάρη μὲ τὴ βία. Ἐγινε αὐτὸς βασιλιάς τῆς Ἴωλκοῦ καὶ παντρεύτηκε τὴ Μήδεια.

Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ ἀφορμὴ τοῦ πολέμου.

Ἑλένη, ἡ ὠραία βασίλισσα τῆς Σπάρτης.

Πέρα ἐκεῖ κατὰ τὴν Ἀνατολή, ἦταν στὰ παλιὰ χρόνια μιὰ μεγάλη καὶ πλούσια χώρα ποὺ τὴν ἔλεγαν Τροία.

Βασιλιάς τῆς Τροίας ἦταν τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὁ Πρίαμος. Ἦταν πλούσιος βασιλιάς καὶ κατοικοῦσε σὲ μαρμάρινα παλάτια. Ὁ Πρίαμος εἶχε πολλὰ παιδιά. Μὰ τὰ καλλιτέρά του ἦταν τὰ δυὸ πρῶτα. Ὁ Ἑκτορας τὸ ἀντρεϊότερο παληκάρι τῆς Τροίας καὶ ὁ Πάρις ποὺ ἦταν ἔξυπνος, δυνατὸς καὶ ὠραίος. Τὴν ἴδια ἐποχὴ βασιλιάς στὴ Σπάρτη ἦταν ὁ Μενέλαος. Ὁ Μενέλαος ἦταν πλούσιος βασιλιάς, ψηλός, δυνατὸς, καὶ μὲ μεγάλη καρδιά. Ἦταν ἀδερφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονα, ποὺ ἦταν βασιλιάς στὸ μεγαλύτερο καὶ πλουσιώτερο βασίλειο ἐκείνου τοῦ καιροῦ, στὶς Μυκῆνες.

Ὁ Μενέλαος εἶχε σύζυγο τὴν ὠραιότερη γυναίκα τοῦ κόσμου, τὴν Ἑλένη. Εἶχαν ἀποχτήσει παιδιά καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένα. Ὁ λαὸς τους τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς ὑπάκουε γιὰτὶ ἦταν καλοὶ βασιλιάδες.

Ὁ Πάρης ἀρπάζει τὴν ὠραία Ἑλένη.

Μιὰ ἡμέρα φτάνει στὴ Σπάρτη τὸ βασιλόπουλο τῆς Τροίας ὁ Πάρης. Ὁ Μενέλαος σὰν εἶδε πὼς ἦταν ξένος καὶ μάλιστα βασιλόπουλο, τὸν ὑποδέχεται μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ τὸν παίρνει στὸ παλάτι του νὰ τὸν περιποιηθῆ.

Ὁλόκληρο διαμέρισμα τοῦ μαρμάρινου παλατιοῦ τὸ παραχωρεῖ ὁ Μενέλαος γιὰ νὰ μείνη ὁ Πάρης καὶ προστάζει πολλὰς ὑπηρέτριες νὰ τὸν περιποιῶνται καὶ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν.

Ὁ Πάρης ἔμεινε κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴ φιλοξενία καὶ τίς πολλὰς περιποιήσεις.

Σὰν εἶδε ὅμως τὴ γυναίκα τοῦ Μενέλαου τὴν Ἑλένη, θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Δὲν εἶχε ξαναἰδῆ ὠραιότερη γυναίκα. Κι ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες, τόσο περισσότερο θαύμαζε τὴν ὀμορφιά της καὶ δὲν σκεφτόταν νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

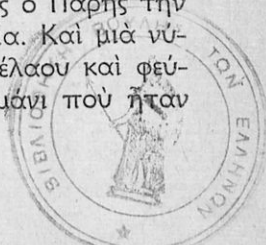
Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Μενέλαος ἔπρεπε νὰ ταξιδέψῃ γιὰ δουλειές του στὴν Κρήτη. Παρακάλεσε τὸν Πάρη νὰ μὴ τὸν παρεξηγήσῃ πού θὰ ἀπουσίαζε.

Πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ περιποιηθοῦν τὸν ξένο ὅσο καλλίτερα μποροῦν. Ὑστερα τὸν ἀποχαιρέτισε καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Κρήτη.

Σὰν ἔμεινε στὸ παλάτι μόνος του ὁ Πάρης ἄρχισε νὰ σκέφτεται μὲ ποιό τρόπο θὰ μπορέσῃ νὰ καταφέρῃ τὴν Ἑλένη νὰ φύγη μαζί του στὴν Τροία καὶ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἑλένη δὲν ἤθελε οὔτε νὰκούσῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Ὑστερα ὅμως ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες ὁ Πάρης τὴν κατάφερε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν Τροία. Καὶ μιὰ νύχτα παίρνουν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενέλαου καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ παλάτι. Φτάνουν στὸ λιμάνι πού ἦταν

ἀραγμένο τὸ πλοῖο τοῦ Πάρη, μπαίνουν μέσα σ' αὐτὸ καὶ φεύγουν γιὰ τὴν Τροία.

Οἱ Ἕλληνες ἀποφασίζουν πόλεμο κατὰ τῆς Τροίας.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Μενέλαος γύρισε ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ σὰν ἔμαθε τὰ ὅσα εἶχαν συμβῆ, θύμωσε πολὺ γιὰ τὴν προσβολὴ πού τοῦ ἔκανε ὁ Πάρης. Ζεκινῶ λοιπὸν κ' ἔρχεται στὶς Μυκῆνες καὶ ἀνακοινώνει στὸν ἀδερφό του τὸν Ἀγαμέμνονα πὼς ὁ Πάρης τοῦ ἔκλεψε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν πρόσβαλε.

Ὁ Ἀγαμέμνονας ποτὲ δὲν περίμενε νὰ ἀκούσῃ τέτοιο πράμα. Τοῦ ἔκανε κατάπληξη ἢ συμπεριφορὸ τοῦ Πάρη, νὰ ἀρπάξῃ τὴ γυναῖκα ἐκείνου πού τὸν φιλοξενούσε. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Μενέλαο τοῦ λέει: «Μενέλαε, αὐτὸ πού ἔκανε ὁ Πάρης δὲν εἶναι προσβολὴ μονάχα δική σου. Εἶναι προσβολὴ γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Καὶ τέτοια προσβολὴ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητη!».

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ σκέφτηκαν καὶ ἀποφάσισαν νὰ κάμουν πόλεμο ἐναντίο τῆς Τροίας γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὸν Πάρη καὶ νὰ φέρουν πίσω στὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλένη.

Ἡ συγκέντρωση στὴν Αὐλίδα.

Ἀφοῦ πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς Τρῶες, ἔστειλαν ἀγγελιαφόρους σ' ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πολιτεῖες καὶ καλοῦσαν τοὺς βασιλιάδες τους νὰ πάρουν μέρος στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τροίας. Καὶ ὄρισαν γιὰ τόπο συγκεντρώσεως ὅλου τοῦ στρατοῦ τῶν Ἑλλήνων τὴν παράλια πόλη Αὐλίδα.

Σὲ λίγες ἡμέρες συγκεντρώθηκαν στὴν Αὐλίδα οἱ πιὸ ξακουστοὶ βασιλιάδες τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ στρατό

καὶ τὸ στόλο τους, ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουν (130 χιλιάδες στρατὸς καὶ 1200 πλοῖα).

Ὁ Μενέλαος τῆς Σπάρτης, ὁ Ἀγαμέμνωνας τῶν Μυκηναῶν, ὁ σοφὸς Νέστορας τῆς Πύλου, ὁ Διομήδης τοῦ Ἄργους, ὁ Ὀδυσσεύς τῆς Ἰθάκης, ὁ Αἴας τῆς Σαλαμίνας, ὁ Μενεσθέας τῆς Ἀθήνας, ὁ Ἰδομενέας τῆς Κρήτης, ὁ ἀντρείότερος ὄλων τῶν Ἑλλήνων Ἀχιλλεύς, ὁ βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων τῆς Φθιώτιδας, ὁ Φιλοκτήτης καὶ ἄλλοι.

Ἀρχηγὸς ὄλου αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ ὀρίστηκε ὁ Ἀγαμέμνωνας πού εἶχε τὸν περισσότερον στρατὸ καὶ στόλο.

Ὅταν συγκεντρώθηκαν ὄλοι, μπῆκαν στὰ πλοῖα καὶ περίμεναν νὰ φυσήξῃ ἄνεμος οὐριός. Ἄνεμος δηλαδὴ εὐνοϊκὸς πού θὰ φούσκωνε τὰ πανιά καὶ τὰ πλοῖα θὰ ξεκινοῦσαν.

Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας.

Πέρασαν ὄμως ἄρκετὲς ἡμέρες χωρὶς νὰ φυσήξῃ ἀέρας καὶ ὁ στρατὸς ἄρχισε νὰ στενοχωριέται κλεισμένος μέσα στὰ πλοῖα.

Τότε ὁ ἀρχιστράτηγος ὁ Ἀγαμέμνωνας κάλεσε τὸ μάντη Κάλχα πού εἶχαν μαζί τους καὶ τὸν ρώτησε γιὰ ποιό λόγο δὲ φυσάει εὐνοϊκὸς ἀέρας. Ὁ Κάλχας ἀπάντησε πὼς ἢ θεὰ Ἄρτεμις εἶναι θυμωμένη, γιὰτὶ ὁ Ἀγαμέμνωνας τῆς εἶχε σκοτώσει τὸ ἔλαφι τῆς μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα. Καὶ γιὰ νὰ ξεθυμώσει, ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη του τὴν ὠραία Ἰφιγένεια.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας στενοχωρήθηκε πολὺ σὰν ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κάλχα. Δὲν ἤθελε νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη του πού τὴν ἀγαποῦσε τόσο. Μὰ ἔλα πού ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τῆς θεᾶς γιὰ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀέρα νὰ φυσήξῃ.

Βαφτανίστηκε πολύ. Στο τέλος ἀποφασίζει καὶ στέλνει στὶς Μυκῆνες ἀγγελιαφόρους νὰ τοῦ τὴ φέρουν. Τοὺς διάταξε νὰ εἰποῦν πῶς τὴ θέλει γιὰ νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸν Ἀχιλλέα. Σὲ μερικὲς ἡμέρες ἔφτασε στὴν Αὐλίδα ἡ Ἰφιγένεια μαζί μὲ τὴ μητέρα της τὴν Κλυταίμνηστρα καὶ τὸν ἀδερφό της τὸν Ὀρέστη. Ἡ Κλυταίμνηστρα ὅταν ἔμαθε γιὰ ποιό σκοπὸ ζήτησε ὁ Ἀγαμέμνωνας τὴν κόρη τους ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ ἀλλάξῃ γνώμη.

Ἡ Ἰφιγένεια ὅμως, σὰν ἔμαθε πῶς μὲ τὸ θάνατό της θὰ φυσοῦσε ἄνεμος εὐνοϊκὸς καὶ οἱ Ἕλληνες θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴν Τροία, δέχτηκε νὰ θυσιαστῆ.

Ἀμέσως ἐτοίμασαν ἓνα πρόχειρο βωμό, τὸν στόλισαν μὲ ἄνθη καὶ γύρω παρατάχτηκε λυπημένος καὶ σιωπηλὸς ὁ στρατὸς. Ἡ Ἰφιγένεια κατάλευκα ντυμένη προχωρεῖ πρὸς τὸ βωμό. Καὶ σὰν εἶδε τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της νὰ κλαίει τοὺς λέει: «Γιατί κλαίτε; Ἐγὼ θὰ πεθάνω γιὰ τὴν πατρίδα. Εἶναι γλυκὸς ὁ θάνατος ὅταν πεθαίνῃ κανένας γιὰ τὴν πατρίδα. Ἡ ζωὴ καθόλου δὲν ἀξίζει μπροστὰ στὴν πατρίδα». Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τοῦ βωμοῦ. Ὁ μάντης Κάλχας εἶναι ἔτοιμος, ἔχει σηκώσει τὸ μαχαίρι του... Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἓνα μεγάλο ἄσπρο σύννεφο σκεπάζει τὸ βωμό. Ὅλοι τὰ ἔχασαν! Βασιλιάδες καὶ στρατὸς στάθηκαν ἀπολιθωμένοι. Σὲ λίγο τὸ σύννεφο χάθηκε καὶ στὴ θέση τῆς Ἰφιγένειας ἀπάνω στὸ βωμό ἦταν ἓνα ἐλάφι.

Ἡ θεὰ Ἄρτεμις λυπήθηκε τὴν Ἰφιγένεια καὶ δὲν τὴν ἄφησε νὰ θυσιαστῆ. Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔφερε στὸ νὰό της, ὅπου τὴν ἔκανε ἰέρεια κ' ἔβαλε στὴ θέση της ἓνα ἐλάφι γιὰ νὰ θυσιαστῆ. Ὁ Κάλχας θυσίασε τὸ ἐλάφι καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ φυσᾷ ὁ ἄερας εὐνοϊκὸς καὶ νὰ φουσκώνῃ τὰ πανιά τῶν πλοίων. Ὁ στρατὸς γεμάτος χαρὰ καὶ μὲ ζητωκραυγὲς μπῆκε στὰ πλοῖα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Τροία.

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ

Οἱ Ἕλληνες φτάνουν στήν Τροία.

Ὑστερα ἀπό μερικὲς ἡμέρες οἱ Ἕλληνες ἀντίκρυσαν ἀπὸ μακριὰ τὰ παράλια τῆς Τροίας.

Οἱ Τρῶες ἄμα εἶδαν τόσα πολλὰ πλοῖα νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τους κατάλαβαν τί συνέβαινε. Μάζεψαν κι αὐτοὶ τὸ στρατό τους, κ' ἔβαλαν ἀρχηγὸ τὸ γιὸ τοῦ Πριάμου τὸν Ἔκτορα. Ἔστειλαν μάλιστα καὶ στὶς γειτονικὲς πολιτεῖες καὶ ζήτησαν βοήθεια. Ὁλος αὐτὸς ὁ στρατὸς τῆς Τροίας κατέβηκε στήν παραλία καὶ περίμενε τοὺς Ἕλληνες, ἔτοιμος νὰ πολεμήσῃ μαζί τους.

Οἱ Ἕλληνες ὅταν πλησίασαν στὴ στεριά δὲν βγῆκαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἀλλὰ ἔστειλαν δυὸ ἀγγελιαφόρους νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς Τρῶες τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενέλαου.

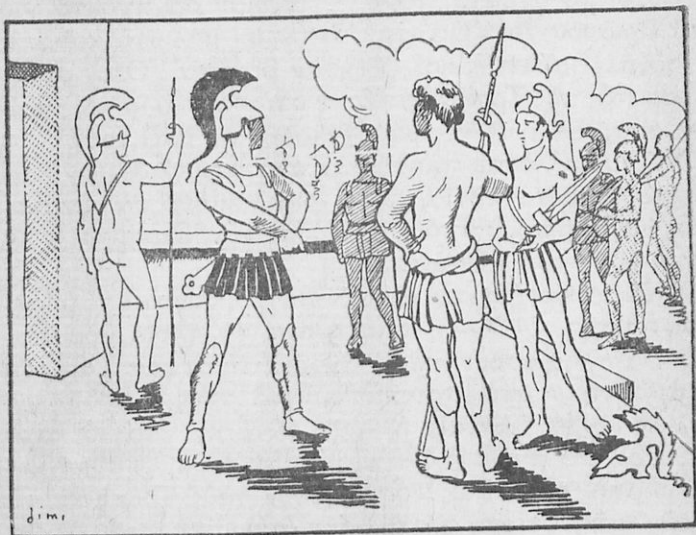
Οἱ Τρῶες ἀρνῆθηκαν νὰ τὰ ἐπιστρέψουν καὶ τότε ἄρχισε ἡ μάχη. Οἱ Ἕλληνες μέσα ἀπὸ τὰ πλοῖα προσπαθοῦν νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ βγοῦν στὴ στεριά. Οἱ Τρῶες ἀπὸ τὴ στεριά προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν. Πολλὲς ἡμέρες βάσταξε ἡ μάχη αὐτὴ καὶ πολλοὶ σκοτώθηκαν καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Οἱ Ἕλληνες ὅμως κατορθώνουν στὸ τέλος νὰ νικήσουν τοὺς Τρῶες καὶ νὰ βγοῦν στὴ στεριά. Κυνήγησαν μάλιστα τοὺς Τρῶες ὡς στὴν πόλη τους καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ κλειστοῦν μέσα στὸ κάστρο της.

Ὑστερα τράβηξαν τὰ πλοῖα τους στὴν ἀμμουδιά, ἔστησαν σκηνὲς κ' ἔσκαψαν γύρω—γύρω στὸ στρατόπεδό τους μιὰ μεγάλη τάφρο.

Πέρα ἀπ' τὴν τάφρο ἀπλωνόταν μικρὸς κάμπος καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου ἦταν χτισμένη ἡ πόλη τῆς Τροίας, τὸ Ἴλιον, ποὺ εἶχε γύρω του ψηλὰ καὶ γερά τεῖχη.

Οἱ Ἕλληνες περικυκλώνουν τὰ τεῖχη καὶ δὲν ἀφήνουν τοὺς Τρῶες νὰ βγοῦν κ' ἐλπίζουν ὅτι θὰ τοὺς νικήσουν ἀναγκάζοντάς τους ἀπὸ τὴν πείνα νὰ παραδοθοῦν.

Οἱ Τρῶες ἦσαν κι αὐτοὶ γενναῖος λαός. Εἶχαν ἀποθηκέψει μέσα στὴν πόλη τους πολλὰ τρόφιμα καὶ δὲν κινδύνευαν νὰ πεινάσουν. Πῆραν μάλιστα καὶ ἀπὸ τὶς γειτονικὲς φιλικὲς τους πολιτεῖες ἀρκετὴ βοήθεια σὲ τρόφιμα καὶ στρατό.

Οἱ Τρῶες μάζεψαν στρατό.

Πολλὲς φορές οἱ Τρῶες ἄνοιγαν τὶς θύρες τοῦ κάστρου κι ὄρμοῦσαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς κυνηγοῦσαν ὡς στὰ πλοῖα, μιὰ φορά μάλιστα τοὺς ἔκαψαν ἕνα.

Ὑστερα πάλιν οἱ Ἕλληνες ἔκαναν ἐπίθεση, κυνηγοῦσαν τοὺς Τρῶες καὶ τοὺς ἔκλειναν στὸ κάστρο.

Δέκα χρόνια βάσταξε αὐτὸς ὁ πόλεμος χωρὶς στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ νικοῦν οὔτε οἱ Ἕλληνες, οὔτε οἱ Τρῶες.

Ήταν καλοί πολεμιστές και από τις δυο μεριές. Οί Τρῶες πολεμοῦσαν με μεγάλο θάρρος γιατί υπεράσπιζαν τήν πατρίδα τους. Μά και οί Έλληνες πολεμοῦσαν με γενναιότητα γιατί ήθελαν νά νικήσουν και νά τιμωρήσουν τούς Τρῶες γιά τήν προσβολή πού τούς ἔκαναν.

Πολλοί σκοτώθηκαν κι από τις δυο μεριές και πολλοί αναδείχτηκαν ήρωες. Μά μεγαλύτεροι ήρωες και καλλίτεροι πολεμιστές αναδείχτηκαν στον πόλεμον αυτόν ο Άχιλλέας από τούς Έλληνες κι ο Έκτορας από τούς Τρῶες.

Στό διάστημα αυτό οί Έλληνες ἔσωσαν τά τρόφιμα πού εἶχαν φέρι μαζί τους κι αναγκάστηκαν νά κυριέψουν άλλες μικρές πολιτείες πού ήταν γύρω στο Ἴλιο γιά νά βροῦν τρόφιμα. Μαζί με τά τρόφιμα αἰχμαλώτιζαν κι άντρες και γυναίκες γιά νά τούς ὑπηρετοῦν.

Φιλονεικία τοῦ Ἀγαμέμνονα με τόν Ἀχιλλέα.

Σε μιὰ τέτοια μάχη πήραν αἰχμάλωτες δυο ὄμορφες κόρες, τή Χρυσηίδα και τή Βρυσηίδα. Ἡ Χρυσηίδα ήταν κόρη τοῦ Χρύση πού ήταν ιερέας τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα. Αὐτή τήν πήρε ο Ἀγαμέμνονας. Ὁ Ἀχιλλέας πήρε τή Βρυσηίδα.

Ὁ πατέρας ὁμως τῆς Χρυσηίδας ἔρχεται με πολλά δῶρα στον Ἀγαμέμνονα και τόν παρακαλεῖ νά τοῦ ἐπιστρέψη τήν κόρη του. Ὁ Ἀγαμέμνονας, ὕστερα ἀπό συμβουλή τοῦ μάντη Κάλχα, δίνει τή Χρυσηίδα στον πατέρα της, ἀλλά παίρνει τή Βρυσηίδα ἀπό τόν Ἀχιλλέα. Ὁ Ἀχιλλέας τὸ θεώρησε αὐτὸ μεγάλη προσβολή. Θύμωσε και σκέφτηκε νά πολεμήσει με τὸ στρατό του κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονα και νά τοῦ πάρη πίσω τή Βρυσηίδα.

Δε βρῆκε ὁμως σωστό νά ἀρχίσουν οί Έλληνες νά

πολεμοῦν μεταξύ τους. Μάζεψε τότε τὸ στρατό του σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ στρατοπέδου καὶ δὲν ἔπαιρνε πιά μέρος στή μάχη.

Οἱ Τρῶες σὰν εἶδαν πὼς ὁ Ἀχιλλέας, πού τὸν φοβόνταν τόσο πολύ, τραβήχτηκε ἀπὸ τὴ μάχη μαζί μὲ τὸ στρατό του, ἐπιτέθηκαν κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἔφεραν κυνηγώντας ὡς στήν παραλία.

Πλησιάζουν στὰ πλοῖα καὶ βάζουν φωτιά. Ἐνα ἄρχισε νὰ καίγεται. Οἱ Ἕλληνες τὰ χάνουν! Βλέπουν τὴν καταστροφή πού τοὺς περιμένει καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν. Κεῖνη τὴ στιγμή μπαίνει στή μάχη ὁ πανύψηλος βασιλιάς τῆς Σαλαμίνας ὁ Αἴαντας κ' ἔβαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ πού ἀκούστηκε σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο: «Ἕλληνες», φώναξε, «τώρα εἶναι ἡ ὥρα νὰ δείξετε πὼς εἶστε πραγματικοὶ Ἕλληνες. Πρέπει νὰ σώσετε τὰ πλοῖα, γιατί μὴ νομίσετε πὼς θὰ μπορέσετε νὰ γυρίσετε μὲ τὰ πόδια στήν Ἑλλάδα ἂν οἱ Τρῶες τὰ κάψουν».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Αἴαντα οἱ Ἕλληνες πῆραν θάρρος, ρίχτηκαν σὰ λιοντάρια στοὺς Τρῶες, τοὺς νίκησαν καὶ τοὺς ἔφεραν κυνηγώντας ὡς στὰ τείχη.

Θάνατος τοῦ Πατρόκλου.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες οἱ Τρῶες ξανακάνουν ἐπίθεση καὶ πάλι κυνήγησαν τοὺς Ἕλληνες ὡς στὰ τείχη.

Ὁ Ἀχιλλέας τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ ἀλλὰ μένει στήν ἄκρη ἀσυγκίνητος. Τότε ὁ Πάτροκλος, ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ Ἀχιλλέα καὶ τὸ ἀντρεϊότερο παληκάρι τῶν Ἑλλήνων ὕστερα ἀπ' αὐτόν, ἔρχεται στὴ σκηνή του καὶ γονατιστὸς τὸν παρακαλεῖ νὰ πάρη μέρος στή μάχη. Ὁ Ἀχιλλέας ὅμως δὲν δέχεται. Ὁ Πάτροκλος τότε τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ σ' αὐτόν νὰ μπῆ ἀρχηγὸς τῶν Μυρμιδόνων καὶ νὰ πάρη μέρος στή μάχη.

Ὁ Ἀχιλλέας τὸ δέχεται αὐτὸ κι ὁ Πάτροκλος φοράει

ἀμέσως τὴν πανοπλία τοῦ Ἀχιλλέα, παίρνει τὸ στρατό του καὶ ρίχνεται στὴ μάχη. Οἱ Τρῶες σὰν εἶδαν τοὺς Μυρμιδόνες νὰ ρίχνωνται στὴ μάχη, νόμισαν πὼς ὁ Πάτροκλος ἦταν ὁ Ἀχιλλέας, γιατί τοῦ ἔμοιαζε πολύ, φοβήθηκαν καὶ τρέχουν πρὸς τὰ τείχη γιὰ νὰ σωθοῦν. Ὁ Πάτροκλος μὲ τὸ στρατό του τοὺς κυνηγáει ὡς στὰ τείχη καὶ σκοτώνει πολλοὺς στὸ μεταξύ.

Ὁ Ἔκτορας ὅμως κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν ὁ Ἀχιλλέας, ἀλλὰ ὁ Πάτροκλος, στέκεται ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη καὶ ρίχνει τὸ βέλος του ἐναντίο τοῦ Πατρόκλου καὶ τὸν σκοτώνει.

Θέλει τώρα νὰ πάρη τὸ σῶμα του μέσα στὰ τείχη γιὰ νὰ τὸ δείξη στοὺς Τρῶες. Οἱ Ἕλληνες ὅμως δὲν τὸ ἀφήνουν. Μεγάλη μάχη γίνεται γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου ποίος θὰ τὸ πάρη.

Στὸ τέλος ὁ Μενέλαος καταφέρνει νὰ τὸ πάρη καὶ τὸ φέρνει στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀχιλλέα.

Θάνατος τοῦ Ἔκτορα.

Ὁ Ἀχιλλέας ὅταν εἶδε τὸν Πάτροκλο νεκρό, ἔκλαψε πολὺ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ φίλου του. Τὸν ἔθαψε μὲ μεγάλες τιμὲς κι ὀρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ.

Μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ Πατρόκλου φοράει τὴν πανοπλία καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἄρμα του. Προστάζει τοὺς Μυρμιδόνες του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ρίχνεται στὴ μάχη.

Γέμισε ὁ ἀέρας ἀπὸ τίς πολεμικὲς κραυγὲς τῶν Μυρμιδόνων.

Σύννεφα ἀπὸ σκόνη σηκώθηκαν ὡς στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸ τρέξιμο τὸ δικό τους καὶ τὸ τρέξιμο τῶν ἀλόγων. Ἡ γῆ τρέμει στὸ πέρασμά τους. Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τοὺς Τρῶες σὰν τοὺς εἶδαν καὶ τρέχουν νὰ κλειστοῦν στὰ τείχη. Μπαίνουν μέσα καὶ κλείνουν τίς θύρες. Οἱ Ἕλληνες τοὺς κυνηγοῦν ὡς ἀπὸ κάτω στὰ τείχη. Σὲ

μιά στιγμή ό 'Αχιλλέας βλέπει τόν 'Εκτορα πού δέν είχε προφτάσει νά μπῆ μέσα καί ρίχνεται μέ λύσσα ἐπάνω τους λέγοντας:

«Σκότωσες τόν Πάτροκλο, μά δέ σκέφτηκες τόν 'Αχιλλέα. Τώρα θά σέ φᾶνε τὰ σκυλιὰ καί τὰ ὄρνια».

Ό 'Εκτορας πρώτη φορά στή ζωή του δείλιασε καί προσπαθεῖ τρέχοντας νά σωθῆ. Ό 'Αχιλλέας ὁμως τόν προφταίνει, τόν χτυπάει μέ τὸ κοντάρι του καί τόν σκοτώνει. Ὑστερα δένει τὰ πόδια του πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα του καί τόν γυρίζει σέρνοντας κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη, γιά νά τόν ἰδοῦν οἱ Τρῶες.

Οἱ Τρῶες ἐπάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη κλαῖνε καί ὁ δ ὕ ρ ο ν τ α ι βλέποντας τὸ θάνατο τοῦ 'Εκτορα.

Ό 'Αχιλλέας ἀφοῦ τόν γύρισε μερικές στροφές κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τόν φέρνει στοῦ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες δοκίμασαν μεγάλη χαρὰ ὅταν εἶδαν νεκρὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ τῆς Τροίας.

Τῆ νύχτα ὁ γέρο Πρίαμος ἔρχεται μέ πολλά δῶρα στή σκηνή τοῦ 'Αχιλλέα καί γονατιστὸς τόν παρακαλεῖ νά τοῦ δώσει τὸ σῶμα τοῦ 'Εκτορα νά τὸ θάψῃ. Ό 'Αχιλλέας συγκινήθηκε, λυπήθηκὲ τὸ γέρο πατέρα καί τοῦ ἔδωσε τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ του.

Θάνατος τοῦ 'Αχιλλέα.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ 'Εκτορα οἱ Τρῶες φοβήθηκαν πολύ. Δέν τολμοῦσαν νά βγοῦν ἀπὸ τὰ τεῖχη. Ἀπὸ τὴν κορυφή τοῦ κάστρου προσπαθοῦσαν νά πολεμήσουν τοὺς Ἕλληνες.

Οἱ Ἕλληνες ἔχοντας ἀρχηγὸ τὸν 'Αχιλλέα τοὺς πολιορκοῦσαν στενά. Μιά ἡμέρα ὁ Πάρης, πού ἦταν κρυμμένος σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κάστρου, βλέπει τὸν 'Αχιλλέα νά περνᾷ κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Τὸν σημαδεύει μέ τὸ τόξο του, ρίχνει φαρμακερὸ βέλος καί τόν σκοτώνει.

Οἱ Τρῶες σὰν εἶδαν τὸ σκοτωμὸ τοῦ Ἀχιλλέα πῆραν θάρρος, ἀνοιξαν τὶς θύρες τοῦ κάστρου καὶ βγήκαν. Περικύκλωσαν τὸ σῶμα τοῦ Ἀχιλλέα καὶ ἤθελαν νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ φέρουν μέσα στὸ κάστρο γιὰ νὰ τὸ ἰδῆ ὅλος ὁ κόσμος.

Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἐπιτίθενται καὶ δὲν τοὺς ἀφήνουν.

Ὁ Πάρης τὸν σημαδεύει μὲ τὸ τόξο του.

Ὑπὲρ πολλὰς ἀγρία μάχη γίνεται γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἀχιλλέα. Στὸ τέλος ὁ Αἴαντας κατορθώνει καὶ τὸ παίρνει ἀπὸ τοὺς Τρῶες καὶ τὸ φέρνει στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων. Πένθος βαρὺ ἔπεσε σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο, σὰν ἔγινε γνωστὸς ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα.

Ὅλοι κλαίνε γιὰ τὴ μεγάλη συμφορὰ πού τοὺς βρῆκε. Οἱ Μυρμιδόνες εἶναι ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ βασιλιᾶ τους.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔθαψαν τὸ γενναῖο

παληκάρι με μεγάλες τιμές, σ' ένα ωραίο τάφο, που άνοιξαν δίπλα στον τάφο του Πατρόκλου.

Μά κι ο Πάρης δέ σώθηκε. Σε μιá επίθεση που έκαναν ύστερα από μερικές ήμέρες οί Έλληνες σκοτώθηκε από τὸ Φιλοκτήτη.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ

Ὁ Δούρειος Ίππος.

Ύστερα από τὸ θάνατο του Ἀχιλλέα οί Έλληνες άρχισαν ν' άπελπίζονται πώς θά μπορέσουν νά καταλάβουν τήν Τροία. Πολλές επίθεσεις έκαναν για τὸ σκοπιόν αυτό, μά άπότυχαν. Δέκα χρόνια τώρα συνέχεια πολεμοῦν και δέν κατάφεραν νά νικήσουν τους Τρῶες. Τόσα παληκάρια έχασαν στις μάχες, χωρίς νά μπορέσουν νάμποῦν στην πόλη και νά τήν καταλάβουν. Οί στρατιῶτες κουράστηκαν κι άρχισαν νά σκέφτονται πώς πρέπει νά γυρίσουν στην πατρίδα τους.

Και πολλοί βασιλιάδες βρίσκουν πώς είναι άσκοπο νά συνεχιστῆ ὁ πόλεμος αυτός.

Τότε ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης Ὁδυσσεύς που ήταν πολὺ έξυπνος, τους πρότεινε νά κάμουν ένα τέχνασμα για νά καταλάβουν τήν Τροία. Σύμφωνα με τις συμβουλές που τους έδωσε ὁ Ὁδυσσεύς, έφτιαξαν οί Έλληνες ένα πελώριο άλλογο, τὸ Δούρειο ἶππο ὅπως τὸν είπαν. Μέσα στην κοιλιά του άλόγου αυτού κλείστηκαν οί πιὸ άντρεῖοι.

Ἀνάμεσά τους ήταν ὁ Νεοπτόλεμος ὁ γιὸς του Ἀχιλλέα, ὁ Μενέλαος, ὁ Ὁδυσσεύς και άλλοι. Ὅλοι μαζί ήταν 50.

Οί άλλοι Έλληνες μάζεψαν τις σκηνές, χάλασαν τὸ στρατόπεδο, μπῆκαν στα πλοία και φεύγουν. Ἐρχον-

ται και κρύβονται πίσο από την Τένεδο, ένα μικρό νησί που είναι απέναντι.

Ο κάμπος άδειασε. Είναι έρημος πιά. Ψυχή δέ φαίνεται πουθενά. Μόνο ανάμεσά τους ύψώνεται τὸ πελώριο ξύλινο ἄλογο.

Οί Τρῶες τὰ βλέπουν αὐτὰ ἀπὸ τὰ τείχη, ἀνοίγουν τὶς θύρες τοῦ κάστρου καὶ ξεχύνονται στὸν κάμπος. Σὲ λίγο γέμισε ὁ κάμπος ἀπὸ Τρῶες. Περικύκλωσαν τὸ ξύλινο ἄλογο καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τί σημαίνει αὐτό.

Ζαφνικά διαβάζουν στὰ πλευρά του τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή: «Οἱ Ἕλληνες τὸ ξύλινο αὐτὸ ἄλογο τὸ ἀφιερώνουν στοὺς θεοὺς, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ γυρίσουν στὴ πατρίδα τους».

Χαρὰ μεγάλη δοκίμασαν τότε ὄλοι, γιὰτὶ πίστεψαν πὼς τελείωσαν τὰ βάσανά τους.

Ὁ μάντης τους ὅμως ὁ Λαοκόοντας ὑποπτεύτηκε πὼς κάποια πονηριά θὰ ἔκαναν οἱ Ἕλληνες καὶ τοὺς εἶπε: «Νὰ φοβᾶστε τοὺς Ἕλληνες καὶ ὅταν ἀκόμη μᾶς φέρνουν δῶρα. Γι' αὐτὸ μὴ βάλετε μέσα στὴν πόλη τὸ ἄλογο αὐτό, γιὰτὶ φοβοῦμαι πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ καταστροφή μας».

Ἐκείνη τὴ στιγμή ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα δυὸ μεγάλα φίδια καὶ τὸν ἔπνιξαν κι αὐτὸν καὶ τὰ παιδιά του.

Οἱ Τρῶες ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἀληθινὰ πίστεψαν πὼς οἱ Ἕλληνες ἔφυγαν καὶ πὼς ὁ πόλεμος τελείωσε.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ μεταφέρουν τὸ ἄλογο μέσα στὴν πόλη. Γκρέμισαν μάλιστα τὸ κάστρο σ' ἓνα μέρος καὶ τὸ ἔμπασαν ἀπ' ἐκεῖ, γιὰτὶ ἀπὸ τὶς πύλες δὲ χωροῦσε.

Ἦστερα ἄρχισαν τὴ διασκέδαση. Σ' ὅλη τὴν πόλη ἀκούγονται γλέντια, χοροὶ καὶ διασκέδαση, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ 10 χρόνων βάσανα ὁ πόλεμος τελείωσε.

Ἕσυχτοι λοιπόν, ἔπεσαν τὸ βράδι νὰ κοιμηθοῦν. Ἦταν τόσο ἤσυχτοι πὼς δὲν κινδύνευαν, ὥστε ἄφησαν τὶς πύλες τοῦ κάστρου ἀφύλαχτες κι ἀνοιχτές.

Κατάληψη τῆς Τροίας.

Τὴ νύχτα σὰν ὄλα ἠσύχασαν γύρω, οἱ Ἕλληνες ποῦ ἦταν κρυμμένοι μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου, βγαίνουν. Ἔρχονται στὸ ψηλότερο μέρος τῆς πόλεως κι ἀνάβουν μιὰ μεγάλη φωτιά.

Ἡ φωτιὰ αὐτὴ ἦταν εἰδοποίηση στοὺς Ἕλληνες ποῦ ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν Τένεδο νὰ γυρίσουν στὴν Τροία.

Σὲ λίγο ἀπὸ τὶς ἀνοιχτές πύλες τοῦ κάστρου ὄρμοῦσαν οἱ Ἕλληνες μέσα στὴν πόλη κι ἄρχισαν τὴ σφαγή.

Ἔσφαξαν πολλοὺς ὡς καὶ γέρους καὶ μικρὰ παιδιὰ.

Ἐκαψαν τὰ σπίτια καὶ τοὺς ναοὺς. Αἰχμαλώτισαν τὶς γυναῖκες καὶ ἄρπαξαν πλούσια λάφυρα. Πολλοὶ λίγοι κατόρθωσαν νὰ σωθοῦν καὶ μὲ ἀρχηγό τους τὸν Αἰνεία ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Τροία καὶ τράβηξαν κατὰ τὴ Δύση. Οἱ Ἕλληνες εἶναι τώρα περήφανοι γιατί τιμώρησαν τοὺς Τρῶες γιὰ τὴν προσβολὴ ποῦ τοὺς εἶχαν κάμει. Παίρνουν τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενέλαου, μπαίνουν στὰ πλοῖα καὶ γυρίζουν στὴν Ἑλλάδα.

Ἔτσι τελείωσε αὐτὸς ὁ πόλεμος ποῦ βάσταξε 10 ὀλόκληρα χρόνια καὶ ὀνομάστηκε Τρωϊκός.

Ἐπιστροφή στὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν τὰ πλοῖα, γυρίζοντας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ξανοίχτηκαν στὸ πέλαγος, σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία.

Οἱ θεοὶ εἶχαν θυμώσει πολὺ, γιατί οἱ Ἕλληνες δὲ σεβάστηκαν τοὺς γέρους καὶ τὰ γυναικόπαιδα κ' εἶχαν

κάψει τούς ναούς τῆς Τροίας, κι ἀποφάσισαν νὰ τούς τιμωρήσουν.

Διάταξαν λοιπὸν τὸν Ποσειδῶνα κι ἀνακάτεψε τὴ θάλασσα μὲ τὴν τρίαινά του καὶ σήκωσε μεγάλη τρικυμία. Ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε καὶ ὁ ἄνεμος ἦταν τόσο δυνατός, ποὺ διάλυσε τὸ στόλο τῶν Ἑλλήνων κ' ἔριχνε τὰ πλοῖα στοὺς βράχους καὶ τὰ κομμάτιαζε.

Οἱ Ἕλληνες πολὺν καιρὸ βασανίστηκαν μέσα στὴ θάλασσα. Οἱ περισσότεροὶ πνίγηκαν. Μερικοὺς τούς ἔριξαν τὰ κύματα σὲ ξερωνήσια, ὅπου πέθαναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα. Ἄλλοι βρέθηκαν σ' ἄγνωστες χῶρες ποὺ ζοῦσαν ἀγριάνθρωποι καὶ τούς σκότωσαν. Πολλοὶ λίγοι κατόρθωσαν νὰ φτάσουν στὶς πατρίδες τους ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα.

Ὁ Μενέλαος μὲ τὴν Ἑλένη ἔφτασαν στὴ Σπάρτη ὕστερα ἀπὸ 8 χρόνια καὶ χωρὶς κανένα πλοῖο.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας, κατατσακισμένος κι αὐτὸς καὶ χωρὶς στρατό, κατόρθωσε νὰ φτάσῃ στὶς Μυκῆνες.

Ἡ Κλυταιμνήστρα ὅμως, ποὺ στὸ μεταξύ εἶχε παντρευτῆ τὸν Αἰγισθο, τὸν σκότωσε, γιὰ νὰ μὴ τούς πάρῃ τὴ βασιλεία.

Ἀργότερα τούς σκοτώνει καὶ τούς δυὸ ὁ Ὅρεσθης.

Ὁ Νέστορας, ὁ Διομήδης κι ὁ Ἰδομενέας ἔφτασαν καὶ αὐτοὶ στὶς πατρίδες τους ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις σὲ ἄγνωστες χῶρες καὶ πολλὰ βάσανα.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πέρασε τὰ περισσότερα βάσανα καὶ περιπλανήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης. Αὐτὸν οἱ θεοὶ πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν τιμωρήσουν σκληρά, γιὰτὶ αὐτὸς σοφίστηκε τὸν τρόπο ποὺ κατέλαβαν οἱ Ἕλληνες τὴν Τροία.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ
ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

‘Ο ‘Οδυσσέας στή χώρα τῶν Κικόνων καί τῶν
Λωτοφάγων.

“Όταν ξεκίνησαν ἀπό τήν Τροία τὰ πλοῖα τῶν ‘Ελλήνων, ὁ ‘Οδυσσέας μέ τὰ δικά του ξέκοψε ἀπό τόν ἄλλο στόλο, γιατί ὁ ἄερας τόν ἔσπρωξε πρὸς τὰ βόρεια.

‘Ο ‘Οδυσσέας, γιά νά περάση ἡ τρικυμία, ἦρθε κι ἄραξε στήν πόλη Ἴσ μα ρ ο . Ἐκεῖ κατοικοῦσαν οἱ Κί κ ο ν ε ς . Αὐτοὶ ἦταν πολεμιστὲς μεγάλωσωμοι, δυνατοὶ καὶ ἄγριοι.

‘Ο ‘Οδυσσέας πολέμησε μαζί τους καὶ στήν ἀρχὴ τοὺς νίκησε καὶ τοὺς πῆρε πολλὰ λάφυρα, πού τὸ καλλίτερο ἦταν ἓνα κρασί μαῦρο καὶ γλυκό. Ὑστερα ὁμως μαζεύτηκαν πολλοὶ Κί κ ο ν ε ς καὶ ὁ ‘Οδυσσέας γιά νά σωθῆ παίρνει τοὺς συντρόφους του καὶ φεύγει. Ἀπὸ κεῖ ὁ ἄερας τοὺς ἔφερε κάτω, χαμηλὰ πρὸς τὰ νότια, καὶ τοὺς ἔρριξε στή χώρα τῶν Λωτοφάγων.

Οἱ Λ ω τ ο φ ά γ ο ι πού ζοῦσαν ἐκεῖ, ἔτρωγαν τοὺς καρπούς ἑνὸς δέντρου πού ἦταν πολὺ γλυκοί. Τοὺς καρπούς, αὐτοὺς τοὺς ἔλεγαν λ ω τ ο ύ ς . “Όποιος ξένος ἔτρωγε λωτούς ξεχνοῦσε· τὰ ξεχνοῦσε ὅλα, ξεχνοῦσε νὰ γυρίσῃ στή πατρίδα του.

‘Ο ‘Οδυσσέας, σὰν ἔφτασαν στοὺς λιμάνι, στέλνει δυὸ συντρόφους του νὰ ἰδοῦν ποιοὶ ἄνθρωποι κατοικοῦν ἐκεῖ. Αὐτοὶ ὁμως ἔφαγαν λωτούς καὶ ξέχασαν νὰ γυρίσουν. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ ‘Οδυσσέας βγαίνει ὁ ἴδιος στή στεριά καὶ τοὺς ἔφερε μέ τὴ βία στοὺς πλοῖο. Τοὺς ἔδεσε στοὺς πλοῖο κ’ ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὴ χώρα αὐτή.

Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων.

Ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων ὁ ἀέρας τοὺς ἔφερε στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων. Ἦταν ἓνα μεγάλο κι ὠραῖο νησί κατάφυτο ἀπὸ δέντρα καὶ μὲ λιβάδια πολλὰ. Ἐκεῖ κατοικοῦσαν οἱ Κύκλωπες, ποὺ ἦταν παιδιὰ τῶν θεῶν.

Ζοῦσαν σὲ σπηλιές. Ἦταν ἄγριοι καὶ πολὺ δυνατοί. Εἶχαν πελώριο σῶμα κ' ἓνα μάτι στὸ μέτωπο. Ἔβοσκαν τὰ πρόβατά τους στὰ λιβάδια τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ τὰ τρῶνε, ἔτρωγαν ὅμως κι ἀνθρώπους.

Σὰν ἔφτασαν στὸ νησί αὐτό, ὁ Ὀδυσσεύς εἶχε τὴν περιέργεια νὰ ἰδῆ τὸ νησί καὶ νὰ γνωρίσῃ τοὺς Κύκλωπες. Παίρνει λοιπὸν 12 συντρόφους, βγαίνουν στὴ στεριά καὶ προχωροῦν στὸ ἐσωτερικό. Προχωρώντας ἔφτασαν σὲ μιὰ σπηλιά καὶ μπῆκαν μέσα. Μέσα στὴ σπηλιά βρῆκαν μικρὰ ἀρνιά καὶ κατσίκια καὶ ἄφθονο γάλα καὶ τυρί. Ἔφαγαν τυρί, ἤπιαν καὶ γάλα ἀρκετὸ καὶ περίμεναν νὰ γυρίσῃ ὁ νοικοκύρης νὰ τὸν ἰδοῦν.

Σὰν ἔγυρε ὁ ἥλιος πρὸς τὴ δύση, ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά θόρυβος πολὺς, βελάσματα προβάτων καὶ σφυρίγματα δυνατά. Ἦταν ὁ Κύκλωπας ποὺ ἔφερνε τὰ πρόβατα ἀπ' τὴ βοσκή.

Τὰ πρόβατα ἄρχισαν νὰ μπαίνουν γρήγορα γρήγορα στὴ σπηλιά. Ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τοὺς συντρόφους του τραβήχτηκαν καὶ τρύπωσαν σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς. Τελευταῖος μπῆκε ὁ Κύκλωπας. Ἔφερνε στὸν ὦμο ἓνα μεγάλο δεμάτι ξύλα καὶ τὸρριξε μὲ μεγάλο κρότο χάμω. Ὑστερα κύλισε ἓνα μεγάλο βράχο κ' ἔκλεισε τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς κι ἄναψε φωτιά.

Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ὁ Πολύφημος.

Σὰν ἄναψε ἡ φωτιά καὶ φωτίστηκε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς, οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύς

τρόμαξαν όταν είδαν τὸν πελώριο Κύκλωπα. Ἦταν ὁ Πολύφημος, γιὸς τοῦ Ποσειδῶνα καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων Κυκλώπων. Ἦταν γίγαντας σωστός!

Σὲ λίγο ὁ Κύκλωπας εἶδε τὸν Ὀδυσσεά και τοὺς συντρόφους του και μὲ μιὰ ἄγρια φωνὴ πού τράνταξε τὴ σπηλιά τούς ρώτησε ποιοὶ εἶναι. Τότε ὁ Ὀδυσσεάς τοῦ λέει: «Εἶμαστε Ἕλληνες κ' ἐρχόμαστε ἀπ' τὴν Τροία. Σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς φιλοξενήσης». «Καλὰ» εἶπε ὁ Πολύφημος κι ἀπλώνει τὰ μακριὰ χέρια του κι ἀρπάζει δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά. Τούς χτύπησε κάτω δυνατά, τοὺς σκότωσε κι ἄρχισε νὰ τοὺς τρώη. Σὰν τελείωσε, ἤπιε δυὸ μεγάλα δοχεῖα γάλα, ξαπλώθηκε κάτω στὴ μέση τῆς σπηλιάς και σὲ λίγο κοιμόταν βαθιά.

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Ὀδυσσεάς και οἱ συντρόφοι του δὲν ἔκλεισαν μάτι ἀπὸ τὸ φόβο τους. Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ὀδυσσεάς σκέφτηκε νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθὶ του και νὰ τὸ χῶσῃ στὴν κοιλιὰ τοῦ Κύκλωπα. Ἀλλὰ ὕστερα ποιὸς θὰ κυλοῦσε τὸ βράχο ἀπὸ τὴν εἴσοδο γιὰ νὰ βγοῦν;

Τὸ πρῶτὸ ὁ Κύκλωπας μόλις ζύπνησε ἄρπαξε ἄλλους δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά και τοὺς ἔφαγε. Ὑστερα ἄρμεξε τὰ πρόβατα κ' ἤπιε τὸ γάλα τους. Μετὰ κύλισε τὸ βράχο ἀπὸ τὴν εἴσοδο κι ὅταν βγήκαν ὅλα τὰ πρόβατα, τὴν ξανάκλεισε μὲ τὸ βράχο και τράβηξε γιὰ τὸ λιβάδι.

Ὁ Ὀδυσσεάς μὲ τοὺς συντρόφους του, κλεισμένους στὴ σπηλιά, σκεφτόταν πῶς θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν Κύκλωπα και πῶς θὰ βγοῦν ἀπ' τὴ σπηλιά.

Γιὰ καλὴ τους τύχη βρέθηκε κάπου ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ ἓνα μακρὺ και χοντρὸ ξύλο ἀπὸ ἀγριελιά. Ἦταν τὸ ραβδὶ τοῦ Πολύφημου. Ὁ Ὀδυσσεάς τὸ παίρνει και ἀφοῦ τὸ ἔξυσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά μὲ τὸ σπαθὶ του και τὸ ἔκαμε μυτερὸ τὸ ἔκρυψε στὴν κοπριά. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τυφλώσῃ μ' αὐτὸν τὸν Κύκλωπα.

Ο Πολύφημος ήταν σωστός γίγαντας.

Ὁ Ὀδυσσεὺς τυφλώνει τὸν Πολύφημο.

Τὸ βράδι γύρισε ὁ Πολύφημος μὲ τὸ κοπάδι του ἀπὸ τὴ βοσκή. Ἄνοιξε τὴ σπηλιά, ἔβαλε τὰ πρόβατά του μέσα, τ' ἄρμεξε κ' ὕστερα ἄρπαξε δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τοὺς ἔφαγε. Ὁ Ὀδυσσεὺς τότε βάζει σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό του. Εἶχε μαζί του ἓνα ἀσκι γεμάτο γλυκὸ καὶ δυνατὸ κρασί πού τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Ἴσμαρο. Γεμίζει λοιπὸν ἓνα μεγάλο ποτήρι καὶ τὸ προσφέρει στὸν Κύκλωπα νὰ τὸ πιῇ. Ὁ Πολύφημος τὸ ἤπια καὶ ζήτησε κι ἄλλο γιατί τοῦ ἄρεσε. Ἀφοῦ ἤπια καὶ τὸ δεύτερο ποτήρι, ρώτησε τὸν Ὀδυσσεὺς πῶς τὸν λένε, «Κανένα, μὲ λένε» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὀδυσσεὺς, «Σένα, Κανένα, θὰ σὲ φάω τελευταῖο!» τοῦ εἶπε ὁ Κύκλωπας καὶ ζήτησε κι ἄλλο κρασί. Ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ τὸ ἔδωσε καὶ τὸ ἤπια ὅλο καὶ σὲ λίγο ὁ Πολύφημος μεθυσμένος κοιμόταν βαθιά.

Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς ξεχώνει τὸ ξύλο πού εἶχε ἐτοιμάσει, τὸ καίει λίγο στὴν φωτιά καὶ μαζί μὲ τοὺς 6 συντρόφους του τὸ μπήχνει στὸ μάτι τοῦ Κύκλωπα καὶ τὸν τυφλώνει. Ὁ Πολύφημος οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, πετάγεται ἀπάνω κι ἀπλώνοντας τὰ χέρια του ψάχνει καὶ προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ τὸν Ὀδυσσεὺς ἢ κανένα σύντροφό του.

Ἀπὸ τὶς φωνές του μαζεύτηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά οἱ ἄλλοι Κύκλωπες καὶ τὸν ρωτοῦσαν τί ἔπαθε. Ὁ Πολύφημος τοὺς φωνάζει ἀπὸ μέσα: «ὁ Κανένας μὲ σκοτώνει». «Ἀφοῦ δὲ σὲ σκοτώνει κανένας τί φωνάζεις;» τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι Κύκλωπες καὶ γύρισαν στὶς σπηλιές τους καὶ συνέχισαν τὸν ὕπνο τους.

Ὁ Ὀδυσσεὺς κ' οἱ σύντροφοί του βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸ πρῶτ' ὁ Πολύφημος ψάχνοντας ἦρθε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς. Σὰν τὴ βρῆκε, κύλισε τὸ βράχο καὶ τὰ πρόβατα ἄρχισαν νὰ βγαίνουν. Αὐτὸς κάθησε

στό άνοιγμα και τὰ ἔψαχνε στή ράχη ἕνα ἕνα, τὴν ὥρα πού ἔβγαιναν. Ἔλπιζε ἔτσι νὰ ἀνακαλύψη τὸν Ὀδυσσεά και τοὺς συντρόφους του και νὰ τοὺς φάη.

Ὁ πονηρὸς ὁμως Ὀδυσσεάς τὸ εἶχε κι αὐτὸ προβλέψει. Συμβούλεψε τοὺς συντρόφους του και κρεμάστηκαν κάτω ἀπὸ τὰ πρόβατα, στήν κοιλιὰ των. Τὰ πρόβατα ἦταν μεγάλῳμα και γερὰ και μποροῦσαν νὰ τοὺς σηκῳσουν. Πιάστηκε κι αὐτὸς ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κοιλιᾶς ἑνὸς προβάτου και βγῆκαν ἕνας ἕνας ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τελευταῖος βγῆκε ὁ Ὀδυσσεάς. Τράβηξαν τότε γρήγορα γιὰ τὸ πλοῖο και σάν ἔφτασαν ἐκεῖ διάταξε ὁ Ὀδυσσεάς νὰ φύγουν τὰ ταχύτερο ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐτὸν τόπο. Τὴν ὥρα πού τὸ πλοῖο ξεκινούσε ὁ Ὀδυσσεάς φώναξε στὸν Κύκλωπα δυνατὰ: «Πολύφημε, ἂν σὲ ρωτήσουν ποιὸς σὲ τύφλωσε, νὰ εἰπῆς πῳς σὲ τύφλωσε ὁ Ὀδυσσεάς ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης». Ὁ Πολύφημος σάν τᾶκουσε, τότε κατάλαβε πῳς τοῦ ἔφυγε ὁ Ὀδυσσεάς κι ἄρπάζει ἕνα μεγάλο βράχο και τὸν ρίχνει πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούστηκε ἡ φωνή. Λίγο ἔλειψε ὁ βράχος νὰ πέση στὸ πλοῖο και νὰ τὸ κομματιάση. Ὑστερα ἔβαλε μιὰ δυνατὴ φωνή και παρακάλεσε τὸν πατέρα του τὸν Ποσειδῳνα νὰ τιμωρήση τὸν Ὀδυσσεά.

Ἄλλα βάσανα τοῦ Ὀδυσσεά.

Σάν ἔφυγαν ἀπὸ τὴ χώρα τῳν Κυκλώπων, τὰ κύματα ἔφεραν τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεά στὸ νησί τοῦ Αἰόλου, τοῦ θεοῦ τῳν ἀνέμων.

Ὁ Αἰόλος τοὺς καλοδέχτηκε και τοὺς περιποιήθηκε πολὺ. Ὅταν ἄκουσε τὰ παθήματα τοῦ Ὀδυσσεά και τῳν συντρόφων του τοὺς λυπήθηκε κι ἀποφάσισε νὰ τοὺς βοηθήση.

Σὰ θεὸς τῳν ἀνέμων πού ἦταν, ἔκλεισε ὅλους τοὺς ἀ-

νέμους μέσα σ' ένα μεγάλο άσκι, κάλεσε τόν 'Οδυσσέα τοῦ εἶπε «Μέσα σ' αὐτό τὸ άσκι ἔχω κλείσει τοὺς δυνατοὺς άνέμους πού δέ σ' αφήνουν νά φτάσης στήν πατρίδα σου. Σοῦ τὸ χαρίζω. Πήγαινε στό καλό». Ὁ 'Οδυσσέας γεμάτος χαρά άποχαιρέτισε τόν Αἴολο καί φτάνει τρέχοντας στήν παραλία. Ἀπό τήν ώρα ἐκείνη άέρας καθόλου δέ φυσοῦσε. Ἡ θάλασσα ἦταν λάδι. Μπαίνουν στα πλοία καί ξεκινοῦν γιά τήν Ἰθάκη. Ὅλη τήν ἡμέρα ταξίδευαν θαυμάσια. Σά νύχτωσε ὁ 'Οδυσσέας ἔπεσε νά κοιμηθῆ. Οἱ σύντροφοί του ὅταν τόν εἶδαν νά κοιμᾶται, άνοιξαν τὸ άσκι, γιατί νόμισαν πώς ὁ 'Οδυσσέας εἶχε κρύψει ἐκεῖ μέσα θησαυρούς. Τότε, μέ μιᾶς άκούστηκαν δυνατά σφυρίγματα άνέμων καί μεγάλη τρικυμία ξέσπασε. Τά πλοία θαλασσοδέρνονταν από τά κύματα ἡμέρες άρκετές. Πολλές φορές κινδύνεψαν νά βουλιάξουν. Ὑστερα από πολλές ἡμέρες ὁ άνεμος τά ἔρριξε στό νησί τῆς Κίρκης.

Ὁ 'Οδυσσέας στό νησί τοῦ Αἰόλου.

Ἡ Κίρκη ἦταν μιᾶ μάγισσα πού κατοικοῦσε στό νησί αὐτό μέσα σ' ένα χρυσὸ παλάτι, πού τῆς εἶχαν χτίσει οἱ θεοί.

Αὐτή ἦταν ἡ άρχόντισσα σ' ὅλο τὸ νησί.

Ὅποιοι περνοῦσε από κεῖ, ἡ Κίρκη τόν φιλοξενοῦσε στό παλάτι της κ' ὕστερα τοῦ ἔδινε νά πιῆ ένα γλυκὸ ποτὸ καί τόν μεταμόρφωνε σέ χοῖρο.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ ὁ 'Οδυσσέας μέ τοὺς συντρόφους του, τοὺς καλοδέχτηκε ἡ Κίρκη καί τοὺς ἔκανε τραπέζι.

Τήν ώρα πού ἔτρωγαν τοὺς ἔδωσε νά πιοῦν τὸ γλυκὸ κρασί. Ὅλοι οἱ σύντροφοι τοῦ 'Οδυσσέα τὸ ἤπιαν καί άμέσως μεταμορφώθηκαν σέ χοίρους. Ὁ 'Οδυσσέας, πού τόν εἶχε συμβουλέψει ὁ Ἑρμῆς, δέν τὸ ἤπια καί γλύτωσε. Σάν εἶδε ὁμως τοὺς συντρόφους του νάχουν γίνε

χοῖροι, θύμωσε. Τράβηξε τὸ σπαθί του κι ἀνάγκασε τὴν Κίρκη νὰ τοὺς μεταμορφώσῃ πάλι σὲ ἀνθρώπους. Ὑστερα τοὺς παίρνει καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ νησί τῆς Κίρκης.

Ὁ Ὀδυσσεὺς στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων.

Μετὰ ἀπὸ τὸ νησί τῆς Κίρκης ὁ ἀέρας ἔφερε τὰ πλοῖα στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων.

Οἱ Λαιστρυγόνες ἦταν ἀγριάνθρωποι καὶ ἀνθρωποφάγοι.

Ὅταν τὰ πλοῖα πλησίασαν στὴ χώρα τοὺς ὁ Ὀδυσσεὺς διάταξε νὰ μὴ βγῆ κανένας στὴ στεριά πρὶν ἰδοῦν ποιοὶ ἀνθρώποι κατοικοῦσαν ἐκεῖ, γιατί εἶδε στὴν παραλία πολλὰ κόκκαλα ἀνθρώπων.

Οἱ σύντροφοί του, ποὺ ἦταν στ' ἄλλα πλοῖα, δὲν ἄκουσαν τὴ διαταγὴ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ βγῆκαν.

Τότε οἱ Λαιστρυγόνες τοὺς ἐπιτέθηκαν, τοὺς σκότωσαν ὅλους καὶ κατὰστρεψαν τὰ πλοῖα τοὺς.

Μονάχα τὸ πλοῖο τοῦ Ὀδυσσεὺς κατάφερε, φεύγοντας γρήγορα, νὰ σωθῆ.

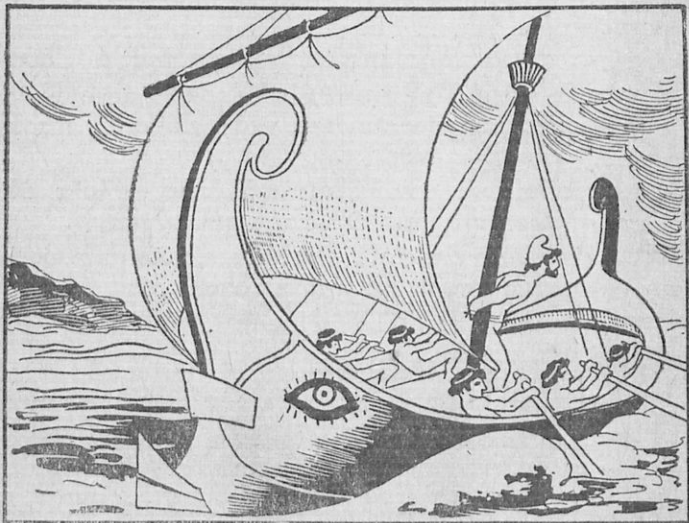
Πῶς ὁ Ὀδυσσεὺς πέρασε ἀπὸ τὶς Σειρήνες.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ πάθημα αὐτό, τὸ πλοῖο τοῦ Ὀδυσσεὺς, μὲ ὅσους συντρόφους τοῦ ἀπόμειναν, πλησιάζει στὸ νησί τῶν Σειρήνων.

Οἱ Σειρήνες ἦταν γυναῖκες ἀθάνατες, ὅπως οἱ θεές, καὶ τραγουδοῦσαν πολὺ ὠραῖα. Ὅποιοις ἄκουγε τὸ τραγούδι τοὺς μαγεύοταν τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ γλύκα του, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἦθελε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ στὸ νησί καὶ νὰ ἀκούῃ τὶς Σειρήνες νὰ τραγουδοῦν.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἤθελε βέβαια νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς Σειρήνες, ἤθελε ὅμως νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸ τραγούδι του. Σκέφτηκε λοιπὸν τὸ ἐξῆς τέχνασμα: Βούλωσε καλὰ τὰ αὐτιά τῶν συντρόφων του μὲ κερί, ὥστε νὰ μὴν ἀκοῦν καθόλου καὶ διάταξε αὐτὸν νὰ τὸν δέσουν γερὰ στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου.

Τοὺς ἔλεγε νὰ μὴ τὸν λύσουν πρὶν περάσουν τὸ νησί, παρὰ νὰ τὸν δέσουν πιὸ σφιχτὰ καὶ νὰ τραβήξουν

Διάταξε νὰ τὸν δέσουν στὸ κατάρτι.

πιὸ γρήγορα κ ο υ π ί. Ἔτσι κατάφερε νὰ περάσῃ τὸ μαγεμένο αὐτὸ νησί χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε κανεὶς τῶν, ἐνῶ αὐτὸς ἄκουγε τὸ ὠραῖο τραγούδι τῶν Σειρήνων.

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἔλυσαν ὅταν εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἄρκετὰ ἀπὸ τὸ μαγεμένο νησί τῶν Σειρήνων.

Ὁ Ὀδυσσεύς περνάει τὸ στενὸ τῆς Σκύλας
καὶ τῆς Χάρυβδης.

Ἔστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες τὸ πλοῖο τοῦ Ὀδυσσεύς πλησίασε σ' ἓνα στενὸ. Ἐπρεπε νὰ περάσῃ ὅπωςδήποτε μέσα ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ γιὰ νὰ βγῆ στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς θάλασσας ἦταν ἡ πατρίδα του ἡ Ἰθάκη.

Φύλαγαν ὁμως κι ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ στενοῦ δυὸ φοβερὰ θαλάσσια τέρατα: Ἡ Σκύλα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά κ' ἡ Χάρυβδη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ Σκύλα ἦταν ἓνα πελώριο σκυλὶ μὲ 6 κεφάλια. Καθόταν στὸ βράχο κι ὅποιο καράβι περνοῦσε ἀπ' τὸ στενὸ, ἄρπαζε τοὺς ναῦτες του καὶ τοὺς ἔτρωγε. Ἡ Χάρυβδη καθόταν στὸν ἀντικρινὸ βράχο καὶ ρουφοῦσε μὲ τὸ πελώριο στόμα της τὴ θάλασσα κ' ὕστερα τὴν ξερνοῦσε. Ὅποιο καράβι βρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ στενὸ τὸ κατάπινε ὀλόκληρο.

Ὁ Ὀδυσσεύς διάταξε τοὺς συντρόφους του νὰ βάλουν ὅλη τους τὴ δύναμη καὶ νὰ τραβήξουν γρήγορα κουπιὰ. Καὶ μόλις ἡ Χάρυβδη ἄρχισε νὰ ξερνάη τὴ θάλασσα, ρίχνονται στὸ στενὸ καὶ καταφέρνουν νὰ περάσουν τὸ στενὸ καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴ Χάρυβδη.

Ἡ Σκύλα ὁμως πρόφτασε κι ἄρπαξε 6 συντρόφους του καὶ τοὺς ἔφαγε.

Ὁ Ὀδυσσεύς/στὸ νησί τοῦ Ἥλιου.

Σὰν πέρασαν τὸ στενὸ, στενοχωρημένοι ἀπὸ ὅσα εἶχαν πάθει καὶ κατακουρασμένοι, προχωροῦν ἀνατολικά.

Ἐχουν σώσει τὶς τροφὲς καὶ κοντὰ στ' ἄλλα βάσανα εἶναι τῶρα καὶ πεινασμένοι.

Σὲ λίγο πλησιάζουν σ' ἓνα ὠραῖο νησί. Ἦταν τὸ νησί τοῦ Ἥλιου. Στ' ἀπέραντα καὶ καταπράσινα λιβάδια

του ἔβοσκαν ἀγελάδες πολλές. Ἦταν οἱ ἀγελάδες τοῦ θεοῦ Ἡλίου. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά, πεινασμένοι καθὼς ἦταν, βγαίνουν στὴ στεριά, σφάζουν μερικές καὶ τὶς τρῶνε. Ὑστερα μπαίνουν στὸ πλοῖο καὶ συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους.

Ὁ Ἡλιος ὁμως θύμωσε γιατί τοῦ ἔφαγαν μερικές ἀγελάδες του καὶ γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ σήκωσε μεγάλη τρικυμία. Ὁ ἀέρας ἔρριξε τὸ πλοῖο σ' ἓνα βράχο καὶ τὸ κομμάτισε. Ὅλοι οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά πνίγηκαν. Αὐτὸς προφταίνει κι ἀρπάζει ἓνα σανίδι καὶ μ' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ σωθῆ. Πολλές ἡμέρες παλαίβει μὲ τὰ κύματα. Στὸ τέλος καταφέρνει καὶ βγαίνει σ' ἓνα νησί.

Ὁ Ὀδυσσεάς στὸ νησί τῆς Καλυψῶς.

Ἦταν ἓνα ὁμορφο νησί μὲ δέντρα πολλὰ καὶ νερὰ ποὺ κυλοῦσαν στὶς πλαγιές τῶν βουνῶν του καὶ σχημάτιζαν μικρὰ ποταμάκια.

Ἐδῶ ἔμενε ἡ θεὰ Κ α λ υ ψ ῶ. Ἦταν ὠραία καὶ καλόκαρδη καὶ ζοῦσε σ' ἓνα ὠραῖο παλάτι ποὺ ἦταν χτισμένο στὸ ὁμορφότερο μέρος τοῦ νησιοῦ. Σὰν εἶδε τὸν Ὀδυσσεά κ' ἔμαθε ποιός ἦταν καὶ τὰ βάσανα ποὺ εἶχε περάσει, τὸν πῆρε στὸ παλάτι καὶ τὸν περιποιήθηκε πολὺ. Ὁ Ὀδυσσεάς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὶς περιποιήσεις της καὶ ὅταν ξεκουράστηκε ἀρκετά, ἤθελε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἰθάκη. Ἡ Καλυψὼ ὁμως δὲν τὸν ἄφηνε. Σὰν εἶδε πὼς ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς περιποιήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε, ἀποφάσισε νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ πάντα στὸ νησί καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν καταφέρῃ.

Μὰ ὁ Ὀδυσσεάς ὅσο κι ἂν ἦταν εὐχαριστημένος γιατί περνοῦσε καλά, ἐπιθυμοῦσε νὰ γυρίσῃ τὸ γρηγορότερο στὴν πατρίδα του. Κι ὅταν ἐκείνη τοῦ ἔλεγε νὰ μείνῃ, αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε: «Θέλω νὰ ἰδῶ ἔστω καὶ

καπνὸ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ τζάκια τῶν σπιτιῶν τῆς πατρί-
τρίδας μου κι ἄς πεθάνω».

Ἡ Καλυψὼ ὕστερα ἀπὸ τὴν τόση ἐπιμονὴ τοῦ Ὀ-
δυσσεᾶ ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Τὸν βοη-
θάει μάλιστα κι αὐτὴ νὰ φτιάξῃ μιὰ σ χ ε δ ί α. Ὅταν
ἐτοιμάστηκε ἡ σχεδιά, ἡ Καλυψὼ τὴ γέμισε μὲ τρόφιμα
καὶ βοήθησε τὸν Ὀδυσσεᾶ νὰ τὴ σπρώξῃ ὡς στὴ θά-
λασσα. Ὑστερα ὁ Ὀδυσσεᾶς εὐχαριστεῖ τὴν Καλυψὼ
γιὰ τὶς περιποιήσεις της, τὴν ἀποχαιρετᾷ, ἀνεβαίνει
στὴ σχεδιά καὶ ξεκινάει, μόνος του πιά, γιὰ τὴν Ἴθάκη.

Μόλις ὅμως βγῆκε ἀπὸ τὸ λιμάνι, τὸν βλέπει ὁ Ποσει-
δώνας καὶ θυμωμένος καθὼς ἦταν, γιὰτὶ τύφλωσε τὸ γιό
του τὸν Πολύφημο, σήκωσε μεγάλη τρικυμία. Θεόρατα
κύματα σπρώχνουν τὴ σχεδιά πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ
σὰν καρυδότσουφλο. Ὡσπου ἓνα ἄγριο κύμα τὴ ρίχνει
ἀπάνω σ' ἓνα βράχο καὶ τὴν κομματιάζει. Ὁ Ὀδυσσεᾶς
βρίσκεται μέσα στὸ νερό. Παλαίβει μὲ τὰ κύματα καὶ προ-
σπαθεῖ νὰ σωθῇ. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα κουράστη-
κε, ἀπόκαμε, δὲν μπορεῖ πιά νὰ παλαίψῃ ἄλλο καὶ λι-
γοθυμᾷ. Εὐτυχῶς ἐκείνη τὴ στιγμή ἓνα πελώριο κύμα
τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πετάει μισοπεθαμένο στὴν ἀμ-
μουδιά.

Ὁ Ὀδυσσεᾶς στὸ νησί τῶν Φαιάκων.

Πολλὲς ὥρες ἔμεινε ὁ Ὀδυσσεᾶς ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά
κοιμισμένος. Ζαφνικὰ τὸν ξύπνησαν κάτι φωνὲς κορι-
τσιῶν.

Ἦταν ἡ Ν α υ σ ι κ ᾶ, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ τοῦ νησιοῦ,
ποῦ ἔπαιζε πιὸ πέρα μὲ τὶς φίλες της.

Σὰν τὶς εἶδε ὁ Ὀδυσσεᾶς τὶς πλησίασε καὶ ρώτησε νὰ
μάθῃ ποῦ βρίσκεται καὶ ποιὲς εἶναι αὐτές. Τότε ἡ Ναυ-
σικὰ τοῦ λέει: «Ζένε, βρίσκεσαι στὸ νησί τῶν Φ α ι ᾶ-
κ ω ν ποῦ εἶναι βασιλιάς ὁ Ἄ λ κ ί ν ο ο ς κ' ἐγὼ εἶμαι

ἡ κόρη του»· καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀνέβασε τὸν ξένο στὴν ἄμαξά της καὶ τὸν ἔφερε στὸ παλάτι.

Ὁ Ἀλκίνοος σὰν εἶδε τὸν ξένο τὸν καλοδέχτηκε, διάταξε νὰ τὸν ντύσουν μὲ ὠραῖα ροῦχα καὶ τὸ βράδι ἔκαμε τραπέζι πρὸς τιμὴ του.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς περιποιήσεις καὶ τὴν ὥρα τοῦ τραπέζιου φανερώναται ποιὸς ἦταν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἀλκίνοος καὶ ἡ βασίλισσα Ἀρήτη ἀποφασίζουν νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γυρίσῃ στὴν Ἰθάκη.

Ἐτοιμάζουν ἓνα γοργοκίνητο πλοῖο κι ὁ Ὀδυσσεὺς χαρούμενος ξεκινᾷ γιὰ τὴν Ἰθάκη. Πρὶν τὸ πλοῖο ξεκινήσῃ, ὁ Ἀλκίνοος κ' ἡ Ἀρήτη τοῦ πρόσφεραν πολλὰ δῶρα.

Τὸ πλοῖο ἀνοίξε τὰ πανιὰ καὶ οὖριος ἄνεμος τὸ φέρνει γρήγορα στὴν Ἰθάκη. Μόλις τὸ πλοῖο πλησίασε στὴν παραλία ὁ Ὀδυσσεὺς πηδάει ἔξω στὴν ἄμμουδιά, πέφτει κάτω καὶ φιλάει τὸ χῶμα τῆς πολυαγαπημένης πατρίδας του. Εὐχαριστεῖ ὕστερα τοὺς θεοὺς ποὺ τὸν βοήθησαν νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι τοῦ στὴν Ἰθάκη μετὰ ἀπὸ 20 χρόνια.

Οἱ ναῦτες κατέβασαν τὰ δῶρα. Ὁ Ὀδυσσεὺς τοὺς εὐχαρίστησε καὶ μετὰ ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἡ Ἀθηναῖα.

Ὅταν τὸ πλοῖο τῶν Φαιάκων ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ καὶ χάθηκε στὸ πέλαγος, παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Ὀδυσσεὺς ἡ θεὰ Ἀθηναῖα. Ἀπὸ τὴν Ἀθηναῖα μαθαί-

νει τί γίνεται στο σπίτι του. Μαθαίνει πώς τὰ ἀρχοντό-
 πουλα τῆς Ἰθάκης, ἐπειδὴ ἄργησε νὰ γυρίση, νόμισαν
 πὼς σκοτώθηκε στὴν Τροία ἢ πνίγηκε στὴ θάλασσα.
 Ζήτησαν λοιπὸν νὰ παντρευτῆ ἡ γυναίκα του ἢ Πη-
 νελόπη μ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς ὅποιον αὐτὴ διαλέξη.
 Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πηνελόπη ἀρνήθηκε, μαζεύτηκαν στοὺς πα-
 λάτι κοὶ γλεντοκοποῦν. Περιμένουν πότε ἡ Πηνελόπη
 θὰ διαλέξη καὶ ποιὸν ἀπ' αὐτοὺς θὰ διαλέξη γιὰ ἄντρα
 της, πού θὰ γίνῃ καὶ βασιλιάς.

Εἶναι δηλαδὴ μνηστῆρες τῆς γυναίκας του καὶ
 τοῦ θρόνου του.

Ἡ Πηνελόπη πιστεύει πὼς ὁ Ὀδυσσεύς εἶναι ζωντα-
 νὸς καὶ τὸν περιμένει νὰ γυρίση. Στὶς πιέσεις πού τῆς
 κάνουν οἱ μνηστῆρες νὰ ἀποφασίσῃ, ἀπαντᾷ πὼς θὰ
 ἀποφασίσῃ ὅταν τελειώσῃ ἓνα πανὶ πού τὸ ὑφαίνει
 στὸν ἀργαλειό. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ ποτέ, ξιλώνει
 τὴ νύχτα ὅσο πανὶ ὑφαίνει τὴν ἡμέρα.

Μαθαίνει ἐπίσης ὁ Ὀδυσσεύς ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ πὼς ὁ
 γιὸς του ὁ Τηλέμαχος εἶνε πιά πάληκάρι 20 χρο-
 νῶν καὶ τρέχει στοὺς διάφορους βασιλιάδες πού γύρισαν
 ἀπὸ τὴν Τροία νὰ μάθῃ γιὰ τὸν πατέρα του. Ὁ πατέ-
 ρας του ὁ γέρο Λαέρτης εἶναι ζωντανὸς κ' ἔχει
 τραβηχτῆ στοὺς ἐξοχικὸ χτῆμα του καὶ ἐκεῖ ζῆ κλαδεύον-
 τας τὰ δέντρα, γιὰτὶ σιχαίνεται νὰ βλέπῃ ὅσα γίνον-
 ται στοὺς παλάτι.

Μαθαίνει ἀκόμα πὼς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του, τοῦ ἔχουν
 μείνει πιστοὶ ὁ χοιροβοσκὸς Εὐμαῖος κ' ἡ ὑπηρέ-
 τριά του ἡ Εὐρύκλεια.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἀνταμώνει τὸν Εὐμαῖο καὶ τὸν Τηλέμαχο.

Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ, ὁ Ὀδυσσεύς
 μεταμορφώνεται σὲ ζητιάνο κ' ἔρχεται στὴν καλύβα
 πού ἔμενε ὁ Εὐμαῖος. Ὁ Εὐμαῖος, φυσικὰ δὲν τὸν γνώρισε,

τὸν πῆρε ὅμως μέσα στὴν καλύβα του καὶ τὸν περιποιήθηκε γιατί ἦταν ξένος (Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἀγαποῦσαν καὶ περιποιοῦνταν τοὺς ξένους, γιατί πίστευαν πὼς ἦταν σταλμένοι ἀπ' τὸ Δία). Τοῦ ἔβαλε νὰ φάη καὶ μετὰ τοῦ ἔστρωσε νὰ κοιμηθῆ. Τὴν ἴδια νύχτα φτάνει στὴν καλύβα κι ὁ Τηλέμαχος. Γύριζε ἀπὸ τὴν Πύλο ὅπου εἶχε πάει νὰ ρωτήσῃ τὸ Νέστορα γιὰ τὸν πατέρα του. Δὲν ἤθελε κι αὐτὸς νὰ πάη στὸ παλάτι, γιατί δὲν ἤθελε νὰ βλέπη τὸ τί γινόταν ἐκεῖ μέσα. Μόλις ἔφτασε στὴν καλύβα, ἔστειλε τὸν Εὐμαιο νὰ εἰπῆ στὴ μητέρα του πὼς γύρισε καὶ πὼς εἶναι καλά.

Σὰν ἔφυγε ὁ Εὐμαιο κ' ἔμειναν μόνοι πατέρας καὶ γιός, ὁ Ὀδυσσεὺς φανερώνεται στὸ παιδί του. Ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου κ' ἔκλαιγαν ἀπὸ συγκίνηση. Ὑστερα σκέφτηκαν μὲ ποιό τρόπο θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες.

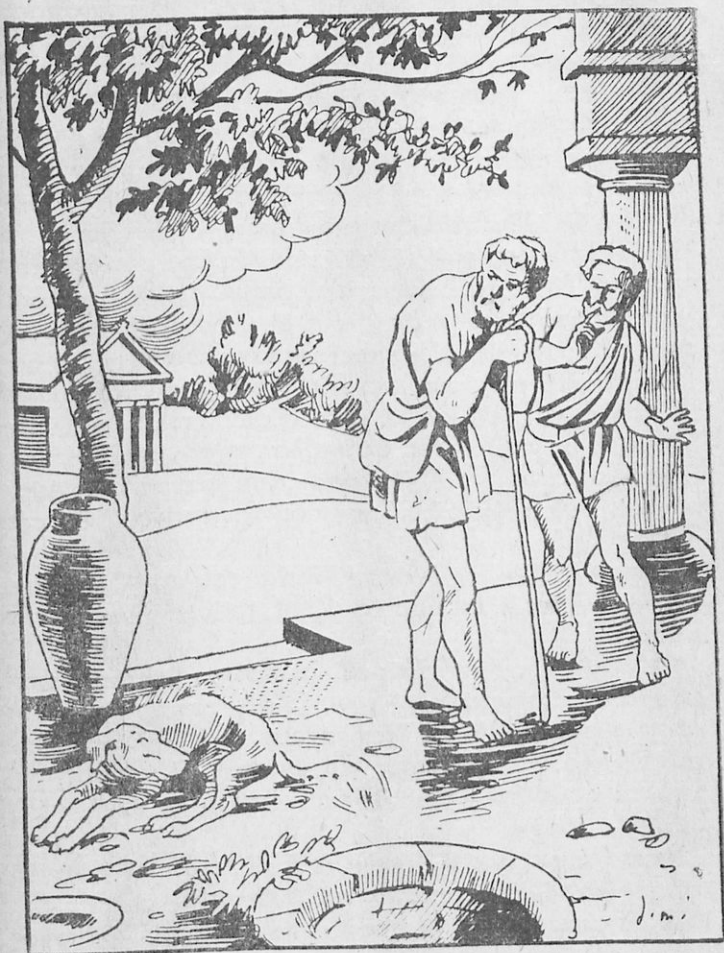
Σὲ λίγο γύρισε ὁ Εὐμαιο ἀπὸ τὸ παλάτι κι ὅταν ἔμαθε ποιὸς ἦταν ὁ ξένος, ἔκλαιγε κι αὐτὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Κ' οἱ τρεῖς μαζί τώρα καταστρώνουν τὸ σχέδιο πὼς θὰ σκοτώσουν τοὺς μνηστῆρες.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Τηλέμαχος ἔρχεται στὸ παλάτι καὶ λέει φωναχτὰ γιὰ νὰ τὰκούσουν οἱ μνηστῆρες: «Ἔμαθα πὼς ὁ πατέρας μου ζῆ καὶ ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες θὰ φτάσῃ στὴν Ἰθάκη».

Ὑστερα εἶπε κρυφὰ στὴ μητέρα του νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ μὴ βγῆ, ὅ,τι κι ἂν ἀκούσῃ νὰ γίνεται στ' ἄλλα δωμάτια.

Ὁ Ὀδυσσεὺς σκοτώνει τοὺς μνηστῆρες.

Σὲ λίγο φτάνει στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς μεταμορφωμένος σὲ ζητιάνο, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ κανεὶς. Τὸν συνοδεύει ὁ Εὐμαιο. Μόλις μπῆκε μέσα, τὸν γνώρισε ὁ σκύλος του ὁ Ἄργος, πού γερασμένος

‘Ο σκύλος άρχισε νά κουνάη τήν ουρά του.

καὶ παραμελημένος, ἦταν ξαπλωμένος στὴν κοπριά. Τὸ ζῶο σὰν εἶδε τὸν Ὀδυσσεά, ἄρχισε νὰ κουνάη τὴν οὐρά του. Ὁ Ὀδυσσεάς μὲ δυσκολία ἔκρυψε ἓνα δάκρυ πού κύλισε στὸ μάγουλό του.

Ὑστερα μπῆκαν στὸ παλάτι κι ὁ Εὐμαιοὺς τὸν ὀδήγησε στὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρετριάς τῆς Εὐρύκλειας. Ἡ Εὐρύκλεια πλύνοντας τὰ πόδια τοῦ ξένου ἀναγνώρισε πῶς ἦταν ὁ κύριός της ἀπὸ ἓνα σημάδι πού εἶχε στὸ πόδι του. Ὁ Ὀδυσσεάς ὅμως τῆς ἔκανε νόημα νὰ μὴ μιλήσῃ καὶ τὸν φανέρωσῃ. Μετάφεραν ὕστερα στὸ δωμάτιο τόξα καὶ βέλη, τὰ ἔκρυψαν καὶ περίμεναν νὰ βραδιάσῃ γιὰ νὰρχίσουν τὸ γλέντι τους οἱ μνηστῆρες. Πραγματικὰ σὰ βράδιασε, οἱ ὑπηρετρίες ἔστρωσαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ μεγάλο τραπέζι καὶ τὸ γέμισαν μὲ πολλὰ φαγητὰ καὶ κρασιά. Γύρω στὸ τραπέζι κάθησαν οἱ μνηστῆρες, 40 ὄλοι—ὄλοι, κι ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν. Σὰ χόρτασαν ἀπὸ φαγητὰ, ἄρχισαν τὰ τραγούδια, ἔξακολούθησαν ὅμως νὰ πίνουν, ὥσπου μέθυσαν.

Τότε ὁ Ὀδυσσεάς ἔχοντας δίπλα του τὸν Τηλέμαχο καὶ τὸν Εὐμαιοὺς κι ὀπλισμένοι κ' οἱ τρεῖς μπαίνουν στὴν αἴθουσα.

Ὁ Ὀδυσσεάς, ἀφεῦ τοὺς ἔβρισε πρῶτα γιὰ τὴ συμπεριφορά τους, σημαδεύει μὲ τὸ τόξο του τὸν ἀρχηγό τους καὶ τὸν σκοτώνει. Τὸ ἴδιο κάνουν κι ὁ Τηλέμαχος μὲ τὸν Εὐμαιοὺς στοὺς ἄλλους. Οἱ μνηστῆρες τᾶχασαν κι ἀπὸ τὸ φόβο τους τρυπώνουν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ἄδικα ὅμως, γιατί κανεῖς τους δὲ γλύτωσε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καὶ δίκαιη τιμωρία τοῦ Ὀδυσσεά.

Σὰ σκοτώσαν ὅλους τοὺς μνηστῆρες, ὁ Τηλέμαχος τρέχει στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του καὶ τῆς λέει ὅσα ὄσα ἔγιναν.

Ἡ Πηνελόπη πέφτει συγκινημένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ

συζύγου της, τοῦ Ὀδυσσεά, πού εἶχε νά τόν ἰδῆ 20 χρόνια.

Σάν ἀστραπή διαδόθηκαν τὰ γεγονότα αὐτά στήν Ἰθάκη. Στή στιγμή ἔμαθε ὅλος ὁ λαός πῶς γύρισε ὁ βασιλιάς του καί ὅτι τιμώρησε τοὺς μνηστήρες.

Γλέντια καί χαρὲς ἀκούγονταν ὅλη τῆ νύχτα σ' ὅλη τὴν πόλη. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔγιναν ἀγῶνες πρὸς τιμὴ τοῦ Ὀδυσσεά, πού ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια ἀκόμη, μαζί μὲ τὴν Πηνελόπη, τὸν Τηλέμαχο καί τὸ λαό τους εὐτυχισμένοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Οί θεοί τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.....	3
Ἡρώες — Ἡμίθεοι.....	5

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Τὰ παιδικά του χρόνια.....	6
Ἀρετή καί Κακία.....	7
Οί ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ.....	9
Ἄλεοντος τῆς Νεμέας.....	10
Ἡ Λερναία ὕδρα.....	11
Οί Στυμφαλίδες ὄρνιθες.....	12
Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου.....	14
Οί ἄλλοι ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ.....	15
Ἡ θάνατος τοῦ Ἡρακλῆ.....	17

Ο ΘΗΣΕΑΣ

Τὰ παιδικά του χρόνια.....	18
Γέννηση καί ἀνατροφή τοῦ Θησέα.....	19
Ἡ Θησέας ἐτοιμάζεται γιά τήν Ἀθήνα.....	19
Τὰ κατορθώματα τοῦ Θησέα.....	21
Ἡ Θησέας φτάνει στήν Ἀθήνα.....	23
Μίνως — Μινώταυρος — Λαβύρινθος.....	23
Ἡ Θησέας ἔρχεται στήν Κρήτη.....	24
Θησέας καί Ἀριάδνη.....	25
Ἡ Θησέας σκοτώνει τὸ Μινώταυρο.....	26
Ἡ ἐπιστροφή στήν Ἀθήνα.....	27
Ἡ Θησέας γίνεται βασιλιάς τῆς Ἀθήνας.....	28
Ἡ θάνατος τοῦ Θησέα.....	29

Η ΑΛΚΗΣΤΗ

Ἡ Ἀλκῆστη καί ὁ Ἄδμητος.....	30
Ἡ Ἀλκῆστη δέχεται νὰ πεθάνη.....	31
Ἡ Ἡρακλῆς ἀνασταίνει τήν Ἀλκῆστη.....	32

Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ἡ Φρίξος καί ἡ Ἑλλη.....	32
Τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.....	33
Πελίας καί Ἰάσωνας.....	34

	Σελίς
Ο Ίάσωνας ἔρχεται στήν Ἰωλκὸ	35
Οἱ ἄργοναῦτες ξεκινοῦν γιὰ τὴν Κολχίδα	37
Οἱ Συμπληγάδες πέτρες	37
Ὁ Ίάσωνας καὶ ἡ Μήδεια	39
Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ίάσωνα	39
Ὁ Ίάσωνας παίρνει τὸ δέρμα	41
Ὁ γυρισμὸς τῶν Ἀργοναυτῶν	41

Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ Ἑλένη τῆς Σπάρτης	44
Ὁ Πάρης ἀρπάξει τὴν Ἑλένη	45
Οἱ Ἕλληνες ἀποφασίζουν πόλεμο	46
Ἡ συγκέντρωση στὴν Αὐλίδα	46
Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας	47
Πολιορκία τῆς Τροίας	49
Φιλονεικία Ἀγαμέμνονα μὲ τὸν Ἀχιλλέα	51
Θάνατος τοῦ Πατρόκλου	52
Θάνατος τοῦ Ἑκτορα	53
Θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα	54
Ὁ Δούρειος ἵππος	56
Κατάληψη τῆς Τροίας	58
Ἐπιστροφή στὴν Ἑλλάδα	58

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ὁ Ὀδυσσεὺς στὴ χώρα τῶν Κικόνων καὶ Λωτοφάγων	60
Ὁ Ὀδυσσεὺς στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων	61
Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Πολύφημος	61
Ὁ Ὀδυσσεὺς τυφλώνει τὸν Πολύφημο	64
Ἄλλα βάσανα τοῦ Ὀδυσσεῦς	65
Ὁ Ὀδυσσεὺς στὸ νησί τοῦ Αἰόλου	66
Ὁ Ὀδυσσεὺς στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων	67
Πῶς ὁ Ὀδυσσεὺς πέρασε ἀπὸ τὴν Σειρήνες	67
Σκύλα καὶ Χάρυβδη	69
Ὁ Ὀδυσσεὺς στὸ νησί τοῦ Ἥλιου	69
Ὁ Ὀδυσσεὺς στὸ νησί τῆς Καλυψῶς	70
Ὁ Ὀδυσσεὺς στὸ νησί τῶν Φαίακων	71
Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέφει στὴν Ἰθάκη	72
Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἡ Ἀθηνα	72
Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀντάμωνει τὸν Εὐμαιο καὶ Τηλέμαχο	73
Ὁ Ὀδυσσεὺς σκοτώνει τοὺς μνηστήρες	74

0020560604

ΝΕΑ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

- Παλαιά Διαθήκη, Καφετζή-Λυμπέρη (χρωματιστές εικόνες).
Παλαιά Διαθήκη, Παναγοπούλου—Μάνιου—Παπαευγενίου.
Παλαιά Διαθήκη, Πετρούνια (χρωματιστές εικόνες).
Παλαιά Διαθήκη, Φωτοπούλου (χρωματιστές εικόνες).
Καινή Διαθήκη, Καφετζή-Λυμπέρη (χρωματιστές εικόνες).
Καινή Διαθήκη, Παναγοπούλου—Μάνιου Παπαευγενίου.
Καινή Διαθήκη, Β. Πετρούνια (χρωματιστές εικόνες).
Καινή Διαθήκη, Φωτοπούλου (χρωματιστές εικόνες).
'Εκκλησιαστική, Παναγοπούλου—Μάνιου.
Κατήχησις-Λειτουργική, Παναγοπούλου—Μάνιου—Παπαευγενίου.
Κατήχησις-Λειτουργική, Πετρούνια.
Εὐαγγέλια, Μεσολωρᾶ—Παπανικολάου.

ΙΣΤΟΡΙΑ

- 'Ιστορία Γ', Καφετζή-Λυμπέρη.
'Ιστορία Γ', Παναγοπούλου - Μούτσιανου.
'Ιστορία Γ', Ζαφειρακοπούλου - Φωτοπούλου (χρωματ. εικόνες).
'Ιστορία Δ', Καφετζή-Λυμπέρη.
'Ιστορία Δ', Παναγοπούλου - Μούτσιανου.
'Ιστορία Δ', Ζαφειρακοπούλου-Φωτοπούλου.
'Ιστορία Δ', Χριστοδουλοπούλου.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

- Πατριδογραφία Ζήση Χατζηγιάννη.
Πατριδογραφία Καζαντζάκη-Δημητράκου.
Γεωγραφία Δ', Ζήση Χατζηγιάννη.
Γεωγραφία Δ', Χριστοδουλοπούλου.
Γεωγραφία Ε', Χριστοδουλοπούλου.
Γεωγραφία Γ'-Δ', Δημητράκου-Παπανικολάου.
Γεωγραφία Ε', Δημητράκου - Παπανικολάου.
Γεωγραφία ΣΤ', Δημητράκου-Παπανικολάου.
Γεωγραφία Ε', Ζήση Χατζηγιάννη.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

- Ζωολογία Γ'-Δ', Γοντζέ (χρωματιστές εικόνες).
'Ανθρωπολογία ('Ο άνθρωπος και τὸ σῶμα του), Ι. Φωτίου.
Πειραματική και Χημεία Ε', Γκιζελη-Γαβαλά.
Πειραματική και Χημεία ΣΤ', Γκιζελη-Γαβαλά.
Πειραματική και Χημεία ΣΤ', Γκιζελη-Γαβαλά.
Πειραματική και Χημεία ΣΤ', Ι. Φωτίου-Τσαμασφύρου.
'Ορυκτολογία, Παπασταματίου.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

- Γεωμετρία Ε', Παναγοπούλου - Μούτσιανου.
Γεωμετρία ΣΤ', Παναγοπούλου-Μούτσιανου.
'Αριθμητική Γ', Ζήση Χατζηγιάννη.
'Αριθμητική Γ', Φ. Ι. Φωτίου.
'Αριθμητική Δ', Ζήση Χατζηγιάννη.
'Αριθμητική Δ', Φ. Ι. Φωτίου.
'Αριθμητική Γ' - Δ' (Α' έτος συνδιδασκαλίας) Ζ. Χατζηγιάννη.
'Αριθμητική Γ' - Δ' (Β' έτος συνδιδασκαλίας), Ζ. Χατζηγιάννη.
'Αριθμητική Ε', Φωτίου (έχει συσταθῆ παρα τοῦ Ὑπουργείου).
'Αριθμητική ΣΤ', Φωτίου (έχει συσταθῆ παρα τοῦ Ὑπουργείου).

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

- Γραμματική τῆς Δημοτικῆς, Κλειδά-Γαβαλά.
Γραμματική Καθαρευούσης, Κλειδά-Γαβαλά.
Γραμματική Δημοτικῆς, Γεωργαντοπούλου-Μάγου.

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ — ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ 10